UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly West of Winnipeg
10967 - 97th Street
Edmonton 17, Alta, Canada
Phone: 422 - 5708

RETURN REQUESTED

Річна передплата в Канаді — $5.00
Окреме число: 15 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

2 ЛИПНЯ, 1970.
Число № 27
тижневик „УВісті" виходить щочетверга в Едмонтоні
РІК XLII VOL. XLII
JULY 2, 1970.

ЖАХЛИВІ НАСЛІДКИ ЗЕМЛЕТРУСУ В ПЕРУ

Більше як 40 держав поспішило з допомогою південно-американській державі Перу, де перед кількома тижнями був страшний землетрус. Військо й добровольці працюють безупинно, видобуваючи щораз нові трупи перуанців, що згинули в землетрусі. Ще й досі годі точно подати число вбитих, але обчисляють їх на 50,000 осіб. Ранених було 100,000; 800,000 залишилося без даху над головою. Шкоду обчисляють понад пів мільярда долярів. Бл. 5,000 дітей залишилося сиротами, бо їхні батьки згинули під руїнами будинків.

Найбільшу допомогу дали ЗДА, які жертвували 10 мільйонів долярів і вислали великий гелікоптер та 40 вояків, які довозили харчі та ліки в околиці, відтяті від світу. СССР вислав шатра й ліки, Франція — спорошковане молоко, Еспанія — ліки, Югославія — харчі, Куба — ліки та свіжу кров для трансфузії. 200 родин у Чіле погодилися адоптувати сиріт.

Одначе вся допомога ніяк не зможе привернути краси знищених околиць ні життя тим, що згинули. В одному місті Юнгай згинуло все населення: 20,000 людей. З міста залишилися лише руїни й намул, під якими присипані всі його мешканці.

Недавно відбувся великий землетрус в Перу: На світлині 20,000-не місто Юнгай. Вгорі — місто перед землетрусом; унизу — після нещастя.

Землетрус у Перу був 31 травня. Тривав тільки одну хвилину.

Не дозволили поховати кардинала Берана в Празі

Швайцарська газета «Ді Вельтвохе» подала вістку, що кардинал Йозеф Беран, якого переслідував чехо-словацький комуністичний режим і який 1963 р. виїхав був до Риму, висловив бажання, щоб його поховали в катедрі св. Вацлава в Празі. Коли в грудні 1969 р. кардинал Беран помер, чеське духовенство звернулося до уряду з проханням дозволити поховати кардинала в празькій катедрі. Теперішній секретар комуністичної партії ЧССР Г. Гусак особисто відмовив задоволити останню волю кардинала. Берана поховали в Римі.

За інформаціями, що їх швайцарська газета має з Праги, Гусак сам веде боротьбу з Церквою в ЧССР. Після окупації ЧССР советськими військами вернувся до уряду для церковних справ К. Груза, який займався цими справами давніше. За його урядування арештовано багато священників, закрито духовні семінарії та манастирі. Груза, вихованець комуністичної партійної школи в СССР, є типовим сталінцем. Він веде боротьбу з Церквою так само, що в СССР.

Всім жіночим чернечим чинам не можна працювати в парафіях. З кінцем червня ц.р. всі черниці мають залишити навчання в школах. Вони можуть займатися лише піклуванням старшими, хворими священиками та дітьми-каліками. Черниці можуть жити лише в домах, де живуть каліки, чи старші. Практично їхні манастирі перестають існувати.

Груза заборонив якинебудь «діялоги» між християнами й комуністами. З двох католицьких щоденників один зовсім заборонено, а другому зменшено приділ паперу на половину. Церква не може будувати ніяких нових будинків, а навіть мусить покинути будову вже розпочатих.

У школах ведуть безбожницьку пропаганду. Не вільно принимати на працю вчителів, яких давніше звільнено за їхній релігійний світогляд.

Всі члени компартії ЧССР мусять брати участь в активній боротьбі з Церквою та релігією.

Чехо-словацький уряд приготовляє новий закон, який поставить Церкву та церковне життя вповні під державну контролю.

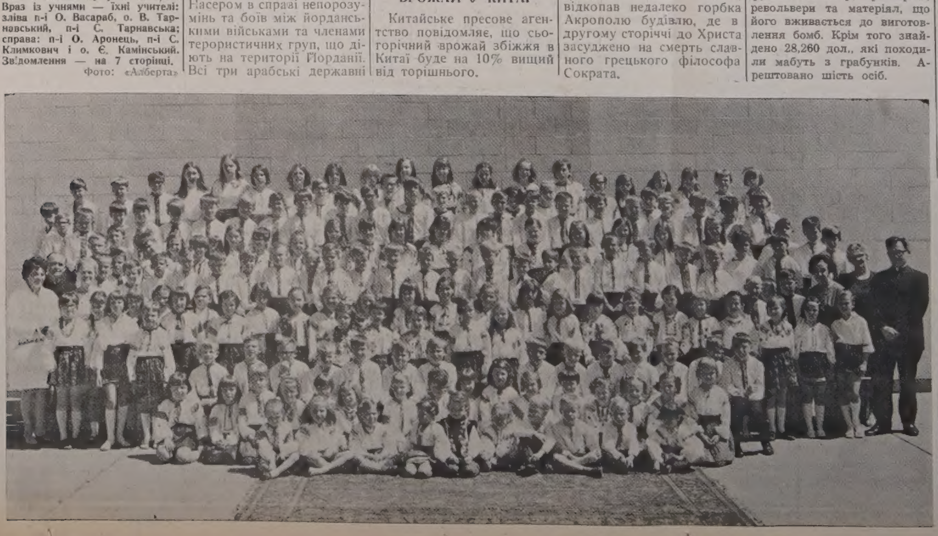

РІДНА ШКОЛА ПРИ ЦЕРКВІ св. Юрія Побідоносця в Едмонтоні в шкільному році 1969/70. Враз із учнями — їхні учителі: зліва п-і О. Васараб, о. В. Тарнавський, п-і С. Тарнавська; справа: п-і О. Аронець, п-і С. Климкович і о. Є. Камінський. Звідомлення — на 7 сторінці.
Фото: «Алберта»

Арабські провідники відбули нараду

Арабський президент Насер, король Йорданії Гусейн та керівник сирійського уряду Наррєдін аль-Атасі відбули в Сирії спільну нараду в справі арабсько-ізраїльського конфлікту. Перед тим король Гусейн мав розмову з президентом Насером в справі непорозумінь та боїв між йорданськими військами та членами терористичних груп, що діють на території Йорданії. Всі три арабські державні мужі взяли участь у церемонії з нагоди залишення американцями великої військової бази в Тріполі.

Про вислід нарад в арабських політиків не було комунікату.

ВРОЖАЙ У КИТАЇ

Китайське пресове агентство повідомляє, що сьогорічний врожай збіжжя в Китаї буде на 10% вищий від торішнього.

Пробували втікати з Ленінграду

На ленінградському летовищі «Смольний» політична поліція (КҐБ) арештувала 12 осіб, які мали замір примусити незеликий советський літак, що летів з Ленінграду до советської Карелії, на кордоні Фінляндії, летіти до одної з вільних північних країн. У советському комунікаті, поданому в газеті «Ленінградская правда», написано, що «15 червня група осіб з кримінальним минулим хотіла зайняти літак на летовищі «Смольний». Їх арештовано. Ведеться слідство.

Закордонні кореспонденти з різних джерел одержали інформації, що сильний кордон політичної поліції оточив 12 осіб, що йшли до літака і їх арештував. Дехто з них ставив поліції опір, але безуспішно. Більшість арештованих — жиди.

Між арештованими є дев'ять чоловіків і три жінки. В них знайдено два револьвери та кілька мисливських ножів. Репортерам вдалося довідатися про імена кількох арештованих. То були: Е. Кузнецов, півжид, його дружина Сильвія з широко видомої жидівської родини в Ризі, Ю. Федоров, мабуть росіянин з Москви, Ю. Таракандой з Ленінграду та А. Мурзгенке з Лозової, коло Харкова. Всі згадані, крім Кузнецова, сиділи по кілька років в советських карних таборах за політичну діяльність.

Після арешту на летовищі, поліція робила ревізії в понад 50 жидівських домах в Ризі, Москві та Харкові. В Ленінграді арештовано дальших 8 осіб, яких сім підписало прохання до ОН про інтервенцію в советському уряді в справі еміграції жидів з СССР до Ізраїлю.

Арештованим за намір утечі грозить кара від 10 років тюрми до розстрілу.

ДЕ ДУБЧЕК?

Чехо-словацьке пресове агенство повідомило, що кол. секретар комуністичної партії А. Дубчек сам зрезигнував із посади чехословацького амбасадора в Туреччині.

Невідомо, де Дубчек тепер. Є чутки, що він працює як директор фабрики у Словаччині.

Говорять теж, що його, поставлять на суд.

РОЗКОПИ В АТЕНАХ

Американський археолог Т. Шір, що веде розкопи в грецькій столиці Атенах, відкопав недалеко горбка Акрополю будівлю, де в другому сторіччі до Христа засуджено на смерть славного грецького філософа Сократа.

ВАЖЛИВЕ РІШЕННЯ НАЙВИЩОГО СУДУ КАНАДИ

Закон про контролю водіїв важний

Від 1 грудня м.р. в Канаді обов'язував федеральний закон, на основі якого канадська поліція мала право провадити обслідування віддиху в кожного водія автомобілів, якщо підозрівала, що він у підпитому стані керує машиною. Однак у квітні суддя найвищого суду Британської Колюмбії Мунро визнав цей закон неважним, бо в проголошеному законі пропущено додаток, що підозрілий про їзду в нетверезому стані має право дати свій віддих до обслідування приватному обслідувачеві. Ту частину пропущено, тому що досі немає способу перенести повітря людського віддиху на дальшу віддаль без того, щоб до нього не домішалося повітря. Минулого тижня найвищий суд Канади визнав федеральний закон обов'язуючим, і тепер поліція має право робити обслідування всіх підозрілих водіїв. Хто відмовиться від цього, буде покараний.

Нафтові рафінерії в чужих руках

99.9% канадських нафтових рафінерій є власністю підприємців, що навіть не живуть у Канаді. Так як виявляють податкові звіти компаній за 1967 р., що є власниками канадських нафтових рафінерій. Вартість тих — понад чотири мільярди долярів. Таке сказав у парляменті міністер торгівлі Жан-Люк Пепен, на запит посла партії НДП Е. Бродберта з Ошави.

Пепен сказав дальше, що виробничі компанії, яких вартість є понад 22 мільярди долярів, є на 56.7% власністю неканадців; компанії, що займаються видобуванням нафтової ропи та земного ґазу, а їх вартість сягає 4 мільярдів долярів, є на 82.6% в неканадських руках; компанії, що займаються видобуванням різних мінералів й вартують бл. два мільярди долярів, є на 42% в чужих руках; фабрики, що переробляють метали й вартують понад 3 мільярди долярів, є на 55.6% в неканадських руках.

Міністер заповів, що подрібні дані про власність тих компаній у 1968 р. і 1969 р. будуть подані парляментові домініяльним статистичним бюром при кінці цього року.

Українські письменники в Румунії

У Румунії відбулося недавно офіційне відкриття Літературної студії українських письменників Румунії, на якому було приявних 28 письменників та науковців. До управи студії вибрані: Грицько Мандрик, Іван Непогода, Орест Масікевич та Іван Ковач.

На сходинах деякі письменники читали свої українські вірші.

Помер президент Індонезії Сукарно

На 79-ому році життя помер кол. президент Індонезії А. Сукарно.

Сукарно, який клав основу під будову незалежної Індонезії, мав велику популярність серед своїх співгромадян. Але з часом він почав вести прокомуністичну політику. Військовики в 1965 р. вчинили революцію й викинули його з уряду. Минулих п'ять років Сукарно провів в домашньому арешті, позбавлений можливостей політичної діяльности. Він довго хворів на нирки, і від тої недуги помер. Сукарно залишив п'ять жінок та восьмеро дітей.

Похорон Сукарна відбувся з великою парадою на державний кошт. У промовах, виголошених під час похорону, промовці підкреслювали його заслуги для суверенної держави Індонезії, хоч згадували теж про його «помилки».

Бомба в оттавськім міністерстві оборони

24 червня вранці вибухла бомба в головному будинку телекомунікаційного зв'язку федерального міністерства оборони. Від вибуху згинула 50-річна урядничка Жанна Ст. Жермен, а два вояки були ранені. Хоч будинок був сильно пошкоджений, а в сусідніх будинках повилітали шиби, телефонічні телеграфічні апарати та апарати для бездротного телеграфу працювали дальше.

Поліція веде слідство.

Будинки міністерства оборони є під пильною охороною. Ніхто непокликаний не може туди дістатися. Сторожа не завважила нікого підозрілого, що входив би до будинку ввечері чи рано.

Не доїхав

Заступник голови першого національного банку в Джерсі Сіті, їхав до суду, щоб свідчити проти мафії. Недалеко суду на його автомобіль, в якому їхав він сам, наїхало вантажне авто і вбило його.

Недалеко того місця так само згинув в лютому ц.р. один член мафії, який мав свідчити в суді проти мафії.

Короткі вістки

◈ **Цього року** найбільша в Алберті посуха була в окрузі Веґревіл, де від 1 січня було всього 3 цалі дощових опадів.

◈ **Провінційний уряд** Британської Колюмбії полегшив приписи про продаж алькогольних напоїв у ресторанах. М. ін., дозволено продавати алькогольні напитки молоді від 19 років життя.

◈ **У Монреалі** й околиці поліція знайшла понад 650 фунтів динаміту, три кріси, револьвери та матеріял, що його вживається до виготовлення бомб. Крім того знайдено 28,260 дол., які походили мабуть з грабунків. Арештовано шість осіб.

◈ **Японія відновила** умову із ЗДА про американську допомогу Японії на випадок нападу на Японію. З того приводу відбулися великі демонстрації японських студентів перед американською амбасадою в Токіо. Більш як 100 студентів та деякі поліцаї були ранені.

◈ **Американський конґрес** ухвалив виплатити протягом найближчих трьох років 511 мільйонів долярів на побудову споруд для нищення сміття. Конґресові подано кошторис на програму відчищення повітря і вод в ЗДА на протяг найближчих п'яти років у сумі 10 мільярдів долярів.

◈ **Американська** воєнна фльота замовила 30 воєнних кораблів - винищувачів, що мають бути збудовані протягом найближчих 8 років. Кошт будови: більш як два мільярди долярів.

◈ **Чехо-словацький** амбасадор у Данії 52-річний А. Вацек, діставши наказ вертатися додому, просив у данців азилю для себе і родини. Данський уряд погодився на те.

◈ **Найвищий суд ЗДА** вирішив, що до суду присяглих не конче треба 12 осіб. Може бути й менше, але скільки — не сказав. Рішення суду міняє 72-річну судову традицію, що вимагала 12 осіб до суду присяглих.

◈ **За минулих** три місяці злочинність у ЗДА зросла на 13%. Збільшилися головно вломи, крадежі автомобілів та різних цінних речей.

ПОГЛЯНЬТЕ НА ВАШУ АДРЕСУ...

Поруч Вашої адреси подана дата, поки заплачена Ваша газета. Якщо передплата вже вийшла, просимо Вас відновити її.

Обов'язуючі тепер приписи міністерства пошти уважають за передплатників часопису лише тих, що мають заплачену передплату на цей рік.

За передплатників, яких передплата не відновлена на цей рік, наше видавництво, крім теперішньої дуже високої оплати, мусить ще доплачувати додатково. Газети для тих наших читачів, треба пакувати й висилати окремо, що завдає нам додаткової праці.

Тому просимо наших Шановних Передплатників, що залягають з передплатою, вирівняти її негайно та не спричиняти нам зайвих коштів та праці.

Дякуємо заздалегідь за зрозуміння в цій справі.

ВИДАВНИЦТВО «УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ»

ДЕСЯТЬ РОКІВ У СИБІРСЬКИХ КОНЦЕНТРАЦІЙНИХ ТАБОРАХ

Мартин ТУРЧИН

Автор цього нарису, уроженець Коломиї, тепер громадянин Югославії, був десять років у сибірських концентраційних таборах. «Для майбутнього історика», як він каже, подає свої інформації очевидця про події і людей, між ними теж про українських арештованих єпископів і священиків.

Нарис п.з. „Моя «Одіссея»" опублікований у мюнхенському журналі «Сучасність», звідки його передруковуємо.

Частина перша

1

Від лютого 1942 я працював у Берліні — в одній німецькій установі, шефом якої був Микола А. Лівицький. Разом із мною працювали такі особи: інж. Шевченко, артист-маляр Битинський, М. Ковальський, Василь Андрієвський (помер восени 1947 на засланні в Анзвобі недалеко Братська, на річці Ангарі у Східньому Сибірі) д-р Юрій Студинський, д-р М. Іванович, Є. Оборонів, магістер А. Бачинський та інші, прізвища яких я, на жаль, забув. Наша редакція нормально працювала до середини квітня 1945, коли дехто з вищеназваних були «відкомандировані» до Західньої та Південної Німеччини.

З родинних причин я був примушений залишитися в Берліні аж до приходу радянської армії, за що я поплатився десятирічним засланням у спеціяльному режимному таборі ч. 7 на території Східнього Сибіру — в районі Тайшету (на схід від річки Анґари, в селі Братську, аж на Усть-Куті на річці Лені).

Після здобуття Берліну радянською армією, 9 травня 1945, я подався пішки на захід: з берлінського передмістя Марієндорфу в напрямі на Улендорф. Звідси за намовою моєї колишньої дружини ми повернули на схід і через Коттбус — Ґерліц — Ціттав прибули до Бунцляв, де попали в репатріяційний збірний табір. Тут ми побули два-три тижні, і звідси відправлено нас залізницею (через Заґан — Бресляв — Катовиці — Брно — Братіславу — Будапешт) до Суботиці в Югославії, куди ми прибули 18 червня 1945. Тут ми попали в «пересильний табір для поворотців з Німеччини», в якому жили до 11 листопада, тобто до дня перших виборів у післявоєнній Югославії. Звільнений з табору, я поїхав до Беоґраду — до сина, який у той час жив там у нашої рідні. Після двотижневого проживання на волі в Беоґраді таємна поліція «Озна» (Отделение за защиту народа) вислала мене до «Центрального табору для Войводини» в Новому Саді, де я працював на різних роботах до січня 1946.

Тоді приділено інж. Булека, декількох українців і мене на працю до «Ґраичевинского предучеза за мостоградну» в місцевості Србабром — Автономна область Войводина. Начальником цього підприємства був російський еміґрант грузинського походження інж. Готда, а його помічником — також російський еміґрант інж. Іванов, який три роки тому помер у Новому Саді.

Там зібралося нас близько двадцяти осіб: старший інженер (майор) колишньої юґославської королівської фльоти Баскевич з дружиною, інж. Булек, А. С. Ільченко, кубанці Житлов та Лисенко й інші, прізвища яких сьогодні не пригадую. Ми працювали фізично разом з югославськими німцями при відбудові знищених мостів.

2

13 липня 1946 мене викликала «Озна» до Нового Саду. Після дводенного переслухання мене перевезено до Беоґраду, де передано більшовицькій «Комендантурі города Београду 9». Як пізніше, під час слідства в Констанці (Румунія), я довідався, я попав у руки т.зв. «українського СМЕРШ-у» при штабі одного з «українських фронтів», головнокомандувачем якого був маршал Толбухін. Донос на мене зробила одна російська еміґрантка, яка була «таємним працівником» капітана «СМЕРШ-у» Марченка в Новому Саді. Тут, у Београді, мене приміщено в підвалі будинку асекураційного товариства «Росія-фожнфі» на вул. Нушіча.

На початку серпня 1946 мене перевезено до Софії в Болгарії — в штаб «СМЕРШ-у» радянської XI мотомеханізованої армії, де кинуто в підвал будинку чехословацького посольства. Там побув я один місяць, і на початку вересня мене перевезено знову до Београду, де приміщено в підвалі будинку на вулиці Майке Євросиме ч. 33 — недалеко від собору св. Марка. Ескортували мене з самого Нового Саду якийсь майор з «Озни» в мундирі і згаданий уже капітан Марченко в цивільному.

На початку листопада мене відправлено — через Софію — Чернаводу над Дунаєм — знову в Констанцу над Чорним морем, куди я прибув 12 листопада 1946. У тюремній камері я зустрів адвоката з Букарешту Якубовича, народженого в Мамаївцях на Буковині; при кінці грудня його вивезено не відомо куди. Слідом за мною до Констанци привезено також мого доброго приятеля і знайомого з 1924 року Василя Васильовича Андрієвського, що походив з Чернігівщини. Слідчим був тут несимпатичний тип з Катеринославщини з українським прізвищем — майор Біленький.

Десь 10 або 12 січня 1947 мене приділено до транспорту в глиб СРСР: я проїхав до станції Болград у Басарабії, щоб звідти пішки (потім на відкритій вантажній автомашині) разом з іншими в'язнями дістатися до Ізмаїлу. Я був по-літньому вдягнутий і тому сильно застудився. До того в Ізмаїлі я спав при стіні (на якій був лід) на бетонній підлозі, в наслідок чого я захворів на запалення легенів. Тут я пролежав один тиждень.

Одного дня Андрієвського, двох незнайомих нам буковинських українців і мене закуто в кайдани і під охороною вісьмох енкаведистів на чолі з капітаном перевезено до Києва, куди ми прибули 27 січня. У будинку на вул. Короленка 33, де тоді знаходилося міністерство державної безпеки (МГБ) УРСР, вкинули мене в «бокс» — кімнатку площі одного квадратного метра. Тут при високій температурі я просидів на лавці три доби. Коли третьої ночі я втратив притомність, мене переведено в одиночку в підвалі.

Ця закамуфльована тюрма, до якої можна було дістатися тільки через подвір'я згаданого міністерства і потім через автоґараж, мала чотири поверхи — два під землею і два над нею; крім цього, були ще «інші» будинки, замасковані в більшовицькому стилі. Тут я пролежав до 17 лютого 1947. Цього дня мене, цілком хворого, переслухував весь день начальник II відділу МГБ УРСР капітан Клименко.

Мене там так морально «спрепарували», що я прагнув якнайшвидшого закінчення слідства, щоб піти на суд, а там... «що Бог дасть». Але «заслання на Сибір мені не минути» — таке втовкмачували мені всі слідчі емґебісти. Моє слідство звичайно велося випробуваними чекістськими методами — між дванадцятою годиною ночі і п'ятою годиною ранку; о шостій годині ти мусиш знову бути на ногах.

3

Після закінчення слідства (мабуть, 10 березня 1947) мене перекинено до старої, з часів цариці Катерини, тюрми десь на периферії Києва. Там я мав можливість познайомитися з своєю «справою», тобто з актом оскарження та іншими слідчими матеріялами, з яких виходило, що донос на мене зробила російська еміґрантка Софія Рут («Соня»), яка за одну ніч зробилася російсько-більшовицькою гурапатріоткою; до того, моя колишня дружина Аделя Бротиславна цей донос зі свого боку підтвердила.

27 березня 1947 мене поставили перед воєнним трибуналом військ МВД Київської округи, головою якого був майор з українським прізвищем Дубовик і членами два старшини (це — найвищий підстаршинський ступінь у радянській системі). Того самого дня перед цим трибуналом продефілювали: одна жінка — засуджена на вісім років; два залізничники — по десять років, один поліщук, вояк УПА — на п'ятнадцять років каторги згідно з спеціяльним законом 1943 року; і я, оскаржений за статтею 58 п. 4 КК СРСР за зв'язок із закордонною буржуазією («буржуазний націоналіст») і засуджений на десять років «далеких виправних трудових таборів».

Після мене суджено ще адвоката з Надвірнянщини Степаняка (псевдонім «Лекс»), з яким я познайомився в чорному вороні, що віз нас з тюрми до трибуналу, і з яким я коротко розмовляв у передпокої трибуналу. З його слів я запам'ятав таке: він вів адвокатську канцелярію в Калуші, був визначним активним членом УПА (працював у ділянці пропаґанди) і був схоплений непритомним у якійсь криївці на Волині.

Пізніше, в сибірському таборі, я довідався від тепер покійного генерального секретаря «Просвіти» магістра Миколи Дужого, що Степаняк, який побув у гострому слідстві аж три роки, не витримав жорстоких тортур і склав зізнання, в яких обтяжив не тільки себе самого.

Після вироку я попав до одної камери, поліщук-упівець — до іншої, а Степаняк — до камери, призначеної для засуджених на смерть. З залі трибуналу Степаняка вивели вже з закованими руками, так що я мусів годувати його, бо при вечері він не міг послуговуватися своїми руками.

Наступного дня мене, мабуть, помилково перекинули до камери, де перебували перемиський єпископ Кир Йосафат та вся капітула Перемиської єпархії, в тому числі отці Решетило й Кузик, і ще десять наших хлопців-волиняків. У цій камері я побув тільки до вечірньої перевірки, коли з'ясувалося, що я попав туди помилково.

У тюрмі на вул. Короленка 33 в Києві я сидів деякий час разом з юнаком Володимиром Гайовим (псевдонім «Тарас») із Львівщини, якого з чотирма хлопцями і однією дівчиною арештовано у Відні. Всі хлопці були засуджені на кари по 10 років, а В. Гайовий — на 25 років. Дівчину тоді не судили, бо вона лежала в камері з туберкульозною гарячкою. Але це не перешкоджало слідчому викликати її кожної ночі між 23 і 5 годиною на т. зв. «слідчі сеанси».

З Гайовим я їхав в одному вагоні на Сибір, був з ним разом влітку 1947 в «колонії 601» біля Братська і пізніше, в 1950 році, зустрів його в «II шпиталі на 117 км» у туберкульозному відділі, де він, мабуть, помер.

Після «нічних сеансів» сидиш увесь день невиспаний та психічно змучений на своєму ліжку і не смієш опертися на стіну, щоб випростати спину. І так до 22 години, тобто до часу, коли треба спочити. Але зараз після роздягання починається процедура з попередньої ночі. Це триває декілька тижнів, поки тебе фізично та психічно зламають і зроблять таким м'яким, що проклянеш усе тобі найдорожче в світі. Через віконце («шпіонку») постійно дивиться сторож, що стоїть у коридорі перед камерами.

Рабинська заява спричиняє кризу уряду

Члени ізраїльського уряду, теж міністер оборони М. Даян, ведуть переговори з різними політичними провідниками Ізраїлю, щоб якось полагодити конфлікт, викликаний заявою рабинів, що наверненим жидом є тільки той, хто до жидівства пристав за приписами ортодоксального закону — «галаха».

Крім «ортодоксальних» жидів, є досить ліберальні «консервативні» жиди і зовсім ліберальні «реформовані» жиди. Ці останні — чисто американський продукт. Американка Гелен Зайдман, що пристала до жидівської релігії в «зреформованому» крилі в Тель-Авіві, була обурена тим, що її не хочуть записати як жидівку. Справа зайшла аж до верховного суду Ізраїлю, який вирішив, що Г. Зайдман — жидівка. Водночас головний рабинат оголосив заяву, що людина, навернена до жидівської віри не за приписами «галаха», не є жидом. Міністер внутрішніх справ Хаїм Шапіро, лідер релігійної партії, сказав, що не дозволить записати Г. Зайдман у реєстр як жидівку. Також погрожує, що він і два його міністри вийдуть з уряду.

Міністер справедливости Яков Шапіро за згодою прем'єра написав міністрові Хаїмові Шапіро листа, в якому просить уважати справу Г. Зайдман як виняток та обіцяє, що відтепер прокуратори будуть гальмувати реєстрацію «реформованих» навернень в Ізраїлі.

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

ВІДПОВІДАЛЬНІ БУДЕМО МИ ...

Наші часописи тепер заповнені проблемою української мови, яка тут поволі завмирає серед нашого народу. На українських землях насильно русифікують нашу мову, а тут деякі шукають підложжя й виправдання на заник нашої мови у вільних обставинах. Є такі, що твердять: можна бути добрим українцем і не знати української мови. Не знаємо, що вони мають на думці під поняттям «добрий українець»? Всі зовнішні обставини сприяють нам вивчати українську мову, включно зі школами! Що ж тоді на перешкоді не вивчати її?! Є такі, що бачать рятунок нашого обряду в запровадженні до нашої Церкви однієї з двох канадських мов: англійської.

Мені в руки попала маленька книжечка „Русалка", видана в пошану о. Маркіяна Шашкевича, мовного пробудителя галицької України. У цій книжечці надрукував свою статтю о. Вернард Дрібненький ЧСВВ. Він уроженець Канади, належить до середнього покоління, був колись редактором «Світла». Думки автора наскрізь актуальні сьогодні. Вони відповідають на заторкнені вище проблеми. Тому я поділюся його думками.

Наперед о. В. Дрібненький стверджує факт занику української мови. Він пише: «Не треба доказувати, що українська мова в цьому краю іде в забуття. Український нарід доживає тут віку трьох генерацій. І в цьому непомильний вкажчик цього процесу завмирання нашої мови, що одна генерація сильно відріжнюється від попередньої тим, що щораз більше, уживаючи мови прибраної батьківщини, забуває свою».

Не вдовольняючися ствердженням факту, автор далі дошукується причин завмирання мови. На його думку, вони такі: «Одна... це ледве свідоме піддання себе впливові чужомовного окруження... Можна стрінути батьків — пише далі автор, — що свідомо й пляново дозволяють, щоб дитина не вчилася говорити по-українськи... Остаточна причина — це брак національної свідомости й належного пізнання та вслід за тим оцінення української мови».

Автор основно подає факти давньої письмової літератури в українській мові. Подає зразки високовартісних творів українською мовою ще з тих часів, як европейська культура була в пеленках. Він підкреслює багатство української мови, мальовничість висловів, її милозвучність. Наводить слова французького вченого Пеніє, який поміж 120 мовами Европи, які радить вивчати, на шостому місці ставить українську!

О. В. Дрібненький визнає шкідливість «мовної асиміляції». Він пише: «Мова — це безперечно головний чинник, що лучить людей в одне моральне тіло, що називаємо нацією. Коли ж завмирає мова, завмирає із нею і нація, як така». «...Вже в наших часах — каже він — ми свідками того, як многі забувають свою рідну мову, починають себе прозивати «американцями», хоч, як сказав письменник Дж. Кілмер, щоб бути правдивим американцем, треба мати в собі індіянську кров».

Автор стверджує, що «завмирання української мови матиме шкідливі наслідки під оглядом релігійним. Воно спричинило б одночасно завмертя українського обряду». З таким висновком о. Дрібненького не можна не погоджуватися.

Стаття закінчується сильним напімненням батьків, учителів і громадських діячів. Рефлексії над фактом завмирання української мови насувають нам «поважні» настрої. «Вони пригадують нам на обов'язки, пише автор, що їх мають батьки зглядом дітей, учителі зглядом учнів, українські діячі зглядом громадянства». Вони будуть відповідальні за бути чи небути нашій мові. Та закінчимо словами о. В. Дрібненького: «Вони (батьки, учителі, діячі — И. К.) в цьому другому столітті рішатимуть про долю української мови... І якщо в чергові роковини Маркіяна Шашкевича вже не буде в цьому краю української культури, ні національности, ні Церкви — вони за це відповідатимуть!»

о. Йосафат Кончак ЧСВВ
Мондер

ЗАНЕЧИЩЕНІ ГОЛОВИ

Занечищення повітря, занечищення води... Багато про це говорять. Але куди більшою небезпекою є занечищення голови і людської душі.

Гидко і страшно дивитися на ватаги розбещених хлопців і дівчат. Але то в школі і головно в університеті деякі вчителі і професори кажуть їм, що все вільно. Хочеш хліба — їж хліб, хочеш наркотик — бери наркотики.

Якби ці «вчені» і їх учні хоч трохи попрацювали власними руками на хліб, а не ждали грошей від держави (себто від усіх нас, що платимо податки), то думали б трохи інакше. Я замолоду довго працював при будові залізничих шляхів у Канаді. Знаю, що кажу.

Едмонтон **Василь Гавриш**

НЕ ВБИВАЙ

Історична повість (13)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

Весняна ніч вкривала їх своїм зоряним омофором. Тихо було, навіть вітрець не шевелів гильками. Хвилину мовчали обоє, ніби вслухувалися в тишину.

Нараз Мотря піднялася з лавки і спитала: — І не соромно тобі гетьманову коханку любити?

Чуйкевич і собі з місця зірвався: — Мотре, — прошипів, — уразила ти мою найболючішу рану!

Шаблю долонею стиснув і пригнув її так сильно, що будь вона не з дамаскинської сталі, а звичайна, то луснула б надвоє.

— Прости! — промовила Мотря, простягаючи до нього руку, — я по щирості спитала.

— Мотре! — почав з жалем Чуйкевич, — ти навіть не догадуєшся, що за пекло пережив я у Бахмачі. Я мужчина, в мене є гордощі свої. Серце моє між гетьманом і тобою, як між молотом і ковадлом лежало.

— І ти видержав свій біль... Я не можу тебе не любити.

— Дивно!

— Сам собі дивуюся, Мотре.

В дворі запалювали свічки. Незабаром тітка покликала на вечерю.

— Знаєш що? — почала нараз, зміняючи свій голос Мотря. — Говорім, як приятелі, тямиш, ти обіцяв моїм приятелем бути.

— І буду.

— Так тоді, будь ласка, скажи мені, Іване, чого ти хочеш від мене, чи почути правду, чи щоб я дурила, тебе й себе?

— Правди хочу, Мотре.

— Правди? Так тоді знай, що я вже нікого кохати не можу.

— Гетьмана любиш?

— Люблю свою мрію, а більше не питай.

Зорі заглядали їм в очі, тишина заспокоювала їх серця.

— А все ж таки, щоб не було тобі гірко від'їздити від мене, знай, що негідної не любиш. Якою я приїхала в Бахмач, такою від'їхала з нього. Зрозумів?

Чуйкевич кріпко стиснув її руку. — Спасибі тобі, Мотре!

— Сплетням не вір. Не могла я стати дружиною Мазепи, алеж і коханкою його не хотіла бути. Від'їхала від нього. Я хотіла, щоб гетьман всеціло посвятився справі. Розумієш мене?

— Розумію.

— Так тоді хіба можемо йти в хату. Між нами скінчені порахунки.

Мотря справді пустилася йти, але Чуйкевич задержав її: — Стривай! Послухай і мого слова.

Посадив її на лавку, сам стояв, стискаючи шаблю.

— Щирий друг говорить до тебе, Мотре. Найщиріший у світі. Не одну ніч передумав він про тебе. Не один раз тікав перед очима твоїми, бо спокою йому не давали. Смерти в боях шукав, смерть не приймала його. Мабуть, нам долі своєї не минути... Так тоді, покорімся їй.

Слухала спокійно і уважно. А він говорив дальше, ніби з другого берега гукав, крізь бистру річку кохання, котре втікало від них.

—Для обоїх нас життя, одна мука. Тобі мати не дає спокою, а мені ти! Пощо воно?

— Гадаєш — краще покінчити з життям?

Чуйкевич зжахнувся. — Бог мені свідком, що такої гадки я не допускав до голови ніколи!

— А що ж тоді?

— Що?.. Позволь, — хай подумаю, як тобі це сказати. Казатиму звичайно, без афектів, розум пущу до слова, не серце... Поки ти не віддашся за мене, Мотре, поти Любов Хведорівна робитиме пекло, — тобі, батькові і — йому!

— Гетьманові, гадаєш?

— Так, — йому. А сама ти сказала, що гетьманові треба тепер спокою, щоб він всеціло міг посвятитися справі.

— Так, сказала я це.

— Так тоді й бачиш. Любов Хведорівна не стане впів дороги, дальше коверзуватиме проти гетьмана і попсує діло. Не гнівайся, що так про твою маму кажу.

— Кажи!

— І гетьман, поки ти не віддашся, не покине гадки про тебе. Шукатиме шляхів, щоб дозвіл на вінчання добути. Спутаєш йому руки, Мотре, а ти того, мабуть, не хочеш.

— Ні я того не хочу, Іване.

— Так тоді — кругом нас зачарований круг, з котрого тільки один вихід бачу.

— Який?

— Будь дружиною моєю. Кохання не жадаю від тебе, хоч правду кажучи і надії не трачу, що зажиєш зі мною і полюбиш мене. Я ж не осоружний тобі. Кажеш: ‚мрію кохаю'. Знаю її. Це і моя мрія. Вона з'єднинить нас — побачиш. Маючи одну ціль перед собою, попрямуємо до неї, як добрі други, а може, може згодом і любов прилучиться до нас.

У бузку залящав соловій, задрижали зорі, озвалися жабами озерця. Місяць випливав на небо. На ганку появилася чорна стать Марії Хведорівни:

— Іване, Мотре, будь ласка, на вечерю!

— Підемо! — відповіла Мотря.

— Ходім.

І вони йшли поруч себе, несучи в серцях своє життєве питання.

— Що ж ти, Мотре, на те? — озвався перед сходами Чуйкевич.

— Дай подумати хвилину, — відповіла спокійно Мотря.

— Коли можу сподіватися отвіту?

—Завтра вранці, а може ще й нині. Не знаю.

І увійшли до хати.

* * *

За вечерею Чуйкевич розповідав про війну. І тітка, і Мотря цікавилися Альтранштадтським миром. Знали, що Авґуст відрікся там королівської корони, від Чуйкевича довідалися, що крім того написав власноручне письмо до Лещинського (розуміється, на бажання Карла), в котрім поздоровляв його, як нового, законного короля. Та ще зірвав Авґуст союз із Петром і дав Карлові слово, що заплатить контрибуцію, не буде нападати на шведів і проти них не буде з ніким шукати ворожих союзів.

— А чи додержить слова? — спитала Мотря, котрої прихильність була по стороні короля Станіслава. Чуйкевич похитав головою. — Яке там у політиці слово. Роблять те, що мусять. Авґуст дає слово, а його сторонники в Люблині зговорюються з Петром.

— І до чого договорилися польські пани з царем?

— До того, що коли війну виграє Петро, то знову посадить Авґуста на престолі, а вони за те мають помагати йому побити Карла.

— Пани б'ються, а на хлопах шкура тріщить, — завважила тітка.

— Що тріщить, це правда. В Московщині чеканять тепер низькопробну монету — життя дорожіє. На млини, на рибні ловлі, на заїзні двори, навіть на домовини наложили налоги, — на домовини! Хоче хлоп бороду носити, так плати 30 рублів, себто п'ятнадцять червінців. Тютюн, сіль, смола, поташ, навіть сало, — це монополії царські. І жий там бідному чоловікові, як хоч! Цар три мільйони річно потребує, з того 80 відсотків на війну. Легко сказати — три мільйони, а звідки їх узять?!.. Не даси — кари які! За щобудь ніздря виривають, колесують, шкварять на вільному вогні. Не знати, де страшніше: на війні, чи в краю?

Жінки сумно головами хитали. — Ось яким добром хочуть ущасливити нас. А народ ніби того й не бачить.

— Народ — не дивниця, але старшини! — поправив Чуйкевич. — Старшини розбираються в ділі. Кожному відомо, що діється в Москві, а вони ніби не бачать. Якось воно буде, — гадають.

— Так буде, що знову край переміниться в пустиню. Знову лиш димарі говоритимуть про колишні свободи, і села і черепи людські з німим докором глядітимуть чорними очодолами в наше веселе небо.

— І воно вже нашим не буде, — з жалем доповіла Мотря. — На українські дикі поля чужинці гайворонами нахлинуть і заведуть лад, свою мову і звичаї, а про наше життя тільки сумний спомин остане.

— А все із-за нашої незгоди. Дав нам Господь землю велику й багату, ніби рай, та не вложив у серця наші справжньої любови до неї.

Зажурилися журбою великою, ніби в хмарах сиділи.

* * *

— Переїздив я раз, — розказував Чуйкеич, — повз хутор один. Як мальований стоїть. Балка, озерце, гайок. Видно, люди роботящі жили. Поле справлене, тини попідчинювані, навіть млинок є. Тільки людей немає. Мужчини на війні, молодих жінок кудись пігнали, хутір — смуток один. Шукають мої люди, чи не заховалася де яка жива душа, у погребі, або в потайнику якому, — нема. Аж діда старого знайшли, — але неживого, тяжко покалічений був і ошпечений погано. Та ще в кущах дитинку малу побачили. Сиділа над нею собака, шкіра й кості, і пильнувала дитину. Приступить не давала. А коли мої люди взяли тую дитину, то прикро було дивитися, як собака припадала до них, виляла хвостом, руки їм лизала, ніби прохаючи, щоб кривди дитині не робили.

Учні п-і Н. Дмитрук, що брали участь в едмонтонському концерті зліва направо в першому ряді: А. Родинюк, Л. Саймінгтон, М. Кукурба, Л. Кукурба, Д. Рінгнальда, вчителька Н. Дмитрук, К. Поренчук, Є. Андерсон, Д. Матенчук, Р. Віллі, Б. Ільків; у другому ряді: Р. Ільків, Е. Гунчак, А. Рінгнальда, Р. Ільків, О. Поренчук, С. Дедів, Н. Юник, Ів. Ганас, М. Лісова; у третьому ряді: М. Прокопів, Г. Халупа, М. Прокопів, К. Байрак, Д. Гевко, Р. Поренчук, Р. Гуглевич, М. Ліпінська, Д. Гордіка, Т. Ганас, О. Солтикевич; тримають квіти: Надя і Віра Солтикевичі.

Фотостудія: «Академія»

Виступають молоді піяністи – учні Неоніли Дмитрук

В Едмонтоні 23 червня в залі «Шо орган енд піяно компані» був показовий концерт піяністів школи п-і Неоніли Дмитрук. Батьки учнів і гості, що заповнили залю, з цікавістю слухали програми. Грали учні від початківців до 9 кляси.

Програма концерту складалася у більшості з творів новітніх композиторів, серед яких була поважна кількість українських.

Відкриваючи учнівський концерт, учителька Н. Дмитрук указувала вагу музичного виховання молоді. «Ритм і гармонія — казала вона — знаходять шлях до глибоких місць дитячої душі, де утверджуються, роблячи дитину ніжною, чутливою і уважною до інших. Перші слухові відчуття маленької людини завжди зв'язані з музикою, яка звучить у колисковій пісні матері. Пісня розвиває слух дитини, і чим більше малята слухають музику і співають, тим швидше виявляється їх слух. Музика розвиває в дитини уяву, і мистецький смак».

«Однак сама музика не виховає людини як слід. Ще у старовинні часи філософ Платон радив усім, хто навчається музики, займатися спортом, а спортовцям — навчатися музики. Спорт без музики робить молодь надто твердою; музика без спорту — надто ніжною».

«Потрібний баланс музики і спорту». Цю заяву молоді піяністи прийняли зі задоволенням.

Н. Дмитрук веде теж музичну клясу у Лемонті коло Едмонтону. Там концерт відбувся з великим успіхом в авдиторії місцевої школи. Виступали учні від початківців до 10 кляси, здебільшого українці. Програма творів українських і різнонаціональних композиторів була багата.

На обох концертах учителька окрему увагу присвятила Людвігові ван-Бетговенові. Цього року ввесь культурний світ відзначає 200-річчя народження цього великого композитора.

В Едмонтоні з творів Бетговена заграли: «Багателлю» оп. 33, ч. 6 — Нуся Юник, уч. VII кл. і «Гавот» у Г-мажор (дует) — Одарка і Катруся Поренчук, уч. VII кл. У Лемонті Іванка Бойчук, уч. V кл., заграла «Сонатіну» у Ф-мажор, а Гльорія Лебедкін, уч. VII кл., сонату, оп. 27 ч. 2 (I частину).

Заавансовані учні п-і Н. Дмитрук здають реґулярно музичні іспити в Альбертському університеті або перед комісією Королівської консерваторії. Цього року 25 учнів (III - IX кляса музики) з неабияким успіхом склали іспити: 7 учнів — відмінно; 13 — дуже добре; 5 — добре.

Вчителька Н. Дмитрук навчалася у Львівському вищому музичному інституті ім. Лисенка. Вона вже має за собою 23 роки музично-педагогічної праці.

ГОЛДА МЕЇР — «КОРОЛЕВА ВАННИ»

Керівники тель-авівського Камерного театру («Камері») вирішили припинити виставу сатиричної ревії п.з. «Королева ванни». Прем'єр Голда Меїр, «королева ванни», заявляє на сцені, що вона завжди думає добре, робить добре і почуває себе добре.

Між глядачами в театрі був також Моше Даян. Коли репортери спитали, чи ревія сподобалася йому, той відповів: спитайте єгиптян; їм це сподобається.

Ревія — виправдувався менажер Єшаяту Вайнберґ — не є глузуванням з прем'єра, а сатирою нашої самозакоханости. Виставу припинено не під тиском влади, а «на домагання громадської думки».

ДЕ, ЩО, КОЛИ БУДЕ В ЕДМОНТОНІ

П'ятниця, 10 липня:

о 7.30 веч. — ширші сходини членів УНДому (з перекускою) у власній відновленій домівці при 9620 - 109 авеню.

BAYDALA Drug Stores

- Parkade (Cor. 103 St. & Jasper Ave.)
- Avord Arms (Avord Arms Bldg.)
- Northgate Professional Bldg. (12948 - 97 St.)

Specializing in Wigs — Radios — Prescriptions

"OPEN TILL MIDNIGHT ALWAYS"

АСЕКУРУЄМО

Авта, будинки, хатні речі бизнеси, від вогню, грабежі, особисту відповідальність (liabilities), морґеджові довги, рівнож асекурації: життєва хворобова, від випадку та шпитальна.

10% знижки на будинки, хатні речі й особисту відповідальність (liabilities)

Cwikilewycz Insurance Agency

10960 - 75 Ave. Edmonton, Alberta
Tel.: 433-7629 — 424-0915

Пачки до Европи й Азії

Найстарша висилкова фірма на західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва і готові речі всякого роду.

Також приймаємо речі, куплені в Канаді, за котрі мусимо брати всі оплати, що нам наложені.

Оплата за висилку пачки з Англії 11.75 дол. без різниці, чи пачка коштує 40.00 дол. чи 300.00 дол.

М. Лаврин

Overseas European Trading Co.

TEL.: 424-6860 10531 - 97 Street
EDMONTON 16, Alberta

НЕСПОДІВАНКА:

Неперевершена якість знаменитої віскі.
Дуже добра на смак.
Незвичайно приступна ціна.
Зробіть для себе несподіванку.
Сьогодні увечорі.

The easy whisky.

ПИТАННЯ ПАТРІЯРХІЇ У ЛЬВОВІ В 1842 І 1880 РОКАХ

д-р Михайло МАРУНЧАК

Стаття друга

Є ще один цікавий момент, на який варто вказати. Питання вивищення Української Церкви висунено саме в час дії «руської трійці», в час виступу Маркіяна Шашкевича, Якова Головацького та Івана Вагилевича. Вони своєю працею зробили свого роду революційний зворот у народному мисленні в справі рідної мови та народної літератури. Виступ о. М. Малиновського з пляном реорганізації чи вивищення рідної Церкви дуже гармонізує з ідеями відродження Пробудителя Галицької землі та його послідовників. Яке було особисте ставлення о. М. Малиновського до «руської трійці»? Це питання не просліджене. Безсумнівним є, що відродженецькі ідеї цієї «трійці» могли додатньо впливати на формування ідеї автономії чи помісности Церкви.

На жаль, політичні події, які відбулися в 1848 та 1849 р. в Будапешті та Відні, припечатали справу української патріярхії на західноукраїнських землях. Треба було знову ждати більш як чверть століття, щоб це питання було поставлене у Львові на денний порядок. Цим разом справа української патріярхії у Львові вже не було питання засекреченого листування Львова та Риму. Воно було поставлене в 1880 р. на публічну дискусію в пресі та прилюдне схвалення.

«РУСЬКИЙ СІОН» І ПАТРІЯРХІЯ

Появлявся у Львові в роках 1870 - 1880, двічі на місяць, 32-сторінковий журнал книжкового формату п. з. «Руський Сіон» (за тогочасним правописом: «Рускій Сіонъ»). Редакторами журналу були Сильвестер Сембратович (потім митрополит і кардинал), Юліян Пелеш (теж потім єпископ) і Олександер Бачинський, віцеректор Греко-католицької духовної семінарії у Львові. Хоча «Руський Сіон» редагували передові мужі Греко-католицької Церкви, той журнал ніколи не став офіціозом цієї Церкви, хоч багато читачів цього домагалися і про це писали в листах до «Руського Сіону» в 1880 р.

Не домоглися. Що більше, 1880 року ліквідовано «Руський Сіон». Причину цього трудно збагнути, принаймні збагнути повністю й об'єктивно.

Читаючи останнє число «Руського Сіону» (ч. 21 з датою 1 листопада) довідуємося, що рішенням «Всесвітлішого гр. к. митропол. ординаріята з дня 4 листопада 1880 р. ч. 137/орд.» заборонено («запрещаєся») підписаному дальше видання і редагування його власного приватного часопису «Рускій Сіон». Митрополитом у той час був Йосиф Сембратович.

Редактор о. О. Бачинський, прощаючися з читачами «Руського Сіону», пише, що його «провідною гадкою було очистити і оборонити нас (розуміється, українців — греко-католиків — М.Г.М.) от всякої напасти, піднести нас через истребленье елементов, тлѣючихъ нашъ народноцерковний организмъ».

«Чи то ми неблагорозумно розвивали, чи то вона в своїм розвою надибала на страдання кождой идеи свойственни, чи то так зарядив розум Божий» — писав прибитий редактор, не знаходячи відповіді.

Після заборони видавати «Руський Сіон» почав виходити в такому самому форматі, що його попередник, журнал що звався «Галицький Сіон». Його редагував о. д-р Йосиф Мельницький. Той у першому числі журналу поінформував читачів, що «Галицький Сіон» є «органом архидієцезальним», що приходить на зміну «Руському Сіонові», який зійшов «з поприща літературного».

Чи щось з політичною лінією «Руського Сіону» не було гаразд? Здається, що «Галицький Сіон» мав деякі застереження. «Руський Сіон» в історії нашої преси має різні оцінки. Деякі історики називають його консервативним, навіть назадницьким (радикали). Радянські історики зачислюють його навіть до москвофільських, який, однак, як вони кажуть, «орієнтувався на Ватикан» (так, наприклад, В. Дмитрук, «Нарис з історії української журналістики XIX століття», Львів, 1969, стор. 83). Інші історики взагалі не згадують про «Руський Сіон». Нема цього гасла в УЗЕ (Українська загальна енциклопедія) ні в підсовєтській УРЕ.

У мене в руках є тільки річник «Руського Сіону» з 1880 р. Погляди того журналу варті уваги ще й тепер. «Руський Сіон» появлявся саме тоді, коли на західноукраїнських землях широко котилася хвиля політичного москвофільства. Яка була сила цієї течії, можуть свідчити такі факти, як те, що народовецьке «Слово» скотилося в москвофільську безодню, велике число священиків, зокрема старших віком, підтримували цю політичну орієнтацію, передовий діяч Закарпатія та одночасно віденський «гофрат» став на виразну позицію служіння «великій Русі», а його дочка Ольга Грабар стала на чолі шпигунської афери в користь Москви (1882 р.).

Москвофіли — всупереч назві — не завжди любили Москву; вони не терпіли польської сваволі, не вірили у власні сили й через це орієнтувалися на «опіку» московського царя. Коли «Московскія вѣдомости» громили народовецький табір у Галичині, то «Руський Сіон» виступив зі статтею „В обороні чести і правди". Він боронив не тільки свою церковну владу, а теж народовецькі ідеї, які він тісно пов'язував з ідеями Маркіяна Шашкевича та його послідовників (стор. 122).

Огляди громадської праці, які містив цей двотижневик часто нав'язували до літературного та народного відродження українського народу. В національному мисленні «Руський Сіон» стояв міцно на ідеях Руської Ради 1848 р., тобто на ідеях української соборности та державности.

КРИТИЧНИЙ ПОГЛЯД НА ПОТРЕБИ

Дуже цікавою рубрикою «Руського Сіону» була критика п.з. «Записки римлянина». Це критика під латинським гаслом «Ін нецессаріїс унітас...» (в необхідних речах — єдність, у сумнівних — воля, у всіх — християнська любов) появлялася в кожному числі.

Невідомий «римлянин» в одній критиці подав досадну характеристку своїх земляків — «русинів». Вони «горді взглядом підчинених, підлі перед висшими, способні і римському епископу милими ся діяти, і білому царю готовими на услуги бути. Власть мірська опікується ними помачушиному, а духовна старається своїх нуждою, переслідуванням, послушними, повинуючимися зділати». Ніхто стільки «вреда не причиняє твоєї Матері Руси, як її власні сини. Ніхто менше, як русин русина не цінить; ніхто, як він, скорий «до оскорбленія, пониженія, уничтоженія свого брата руку приложити» (стор. 513).

Коли взяти до уваги політичні стосунки того часу, коли ця критика була писана, то це був відважний і грімкий голос остороги не тільки політикам, а також духовним колам. Через два роки викрита була афера згадуваної Ольги Грабар, москвофільське село Гнилички залишило Греко-католицьку Церкву, а львівський митрополит був відкликаний до Риму.

«Записки римлянина» змагали до того, щоб галицьких русинів поставити на тверді ноги. Вони осуджували латинщення греко-католицького обряду, вони постійно апелювали до релігійних та народних традицій.

Аналіза суспільного життя в «Руському Сіоні» знаходила належний відгомін у читачів, коли такі визначні провідники того часу, як о. Данило Танячкевич, писали про той журнал такі похвали: „Руський Сіон" обдаровує нас недавніми часами особлившими рідкостями. Думаю: ту свобідну, живу дискусію затемнених питань обрядових, з добавкою критики над не одним таким, що не конечно повабно виглядає «в данському королівстві». Не раз почується слово голої правди, гострої нагани на нас самих. Смілі ті екскурсії, як на русинів... Великий то крок уперед у нашім життю церковнім. Тільки дальше тою дорогою...»

В іншому місці той самий автор каже: «Незаперечно єсть «Рускій Сіон» тим природним центром, де наше життя духовне, релігійне скупчитися, увидатнятися, а тим самим через нього і оживлятися повинно. Десятий рік служить вже він тій взнеслій справі розбудження нашого духовного життя. В тих десятьох літах нагромадилося в нім не одного, сказати б, пального духовного матеріялу, котрого б лиш іскра самопізнання доткнутися потребувала, щоб значним полум'ям життя помежи нами подуло. Но тії іскри недостає» (стор. 222).

Такі характеристики «Руського Сіону» свідчать, що був це поступовий орган, який стояв близько потреб Церкви й народу. Підходив він до цих потреб з критичним оком та шукав за властивою істиною. Заходить урешті питання, які були ці потреби та істини. Одною з перших потреб була духовна академія. Питання це висунув в «Руському Сіоні» найперше «римлянин». Цю пропозицію зразу підхопив згадуваний уже о. Данило Тинячкевич і знову відгукнувся до редакції „Р.С." з листом.

Він писав: «Пречестна редакція схоче рівно переказати мою цілковиту обов'язаність римлянинові за його думку: простеленя дороги для духовної академії. Вирвав він мені її живо з души (но мир, Тобі, друже; я не завидую, я радуюся). Се велика, будуща будова, в котрій би наш релігійний народний рух, скристалізований, стало замешкати повинен».

Занизько оцінюємо власну пресу,

КАЖЕ ЖУРНАЛІСТ Р. РАХМАННИЙ

(мг) Ми загубили наш аршин нашим вартостям, і через це занизько оцінюємо українську пресу, сказав Роман Рахманний у час зустрічі з українським громадянством Вінніпеґу в Інституті-заповіднику Маркіяна Шашкевича, обговорюючи «Питання української журналістики в Канаді, її проблеми та перспективи».

В одногодинній доповіді Р. Рхаманний указав на те, що український читач у Канаді чи Америці живе під тиском масової інформації телебачення, радіо, кількадесятсторінкових щоденників. Це створює багато в кого легковажне ставлення до українських часописів, здебільшого 8-сторінкових тижневиків.

Однак на тих вісьмох сторінках часто буває більше зерна, як на 80 сторінках інших газет, сказав доповідач.

Українська преса існує не тільки тому, що вона цінна в житті спільноти, а також і тому, що має відданих справі людей, які при мінімальних заробітках або й безплатно працюють для своєї спільноти. Українські пресовики є не тільки інформаторами, але й інспіраторами. Є в нас, сказав Р. Рахманний, деякі місцеві часописи, що своїми статтями і коментарями здобули собі широку популярність.

Серед різномовних газет менших груп північно-американського континенту українська преса, на думку Р. Рахманного, йде попереду.

Доповідь Р. Рахманного у Вінніпезі була 12 червня. Зібранням проводив д-р М. Марунчак. Доповідача представив ред. Ів. Сирник. Він сказав, що Рахманний зробив чималий вклад у сучасну українську публіцистику такими статтями, як «Українська міжнародна політика з позиції власної сили», «Дума про наймолодшого брата», «Українському роду нема переводу», «Жива Україна» та інші. Р. Рахманний друкується в своїй та англомовній пресі. Як в українських, так у англомовних статтях він розвиває думку, що українці є поважною творчою силою, з якою навіть і вороги мусять числитися. Статті Р. Рахманного доходять і в Україну. Він є співредактором мюнхенського журналу «Сучасність».

Після цікавої доповіді була не менш цікава дискусія.

В едмонтонській церкві св. Юрія Побідоносця 30 дітей, уперше прийнявши св. Тайну покаяння, у день Зелених свят спільно причащалися. У першому ряді зліва направо: О. Лібич, М. Пищ, І. Кучаба, З. Маланчій, М. Левонюк, С. Руданець, А. Чорновол, П. Дашкевич, Д. Ковальчук, С. Левита; у другому ряді: В. Бойчук, О. Васараб, В. Павлюк, Р. Логин, Т. Дворницький, Т. Шмігельський, М. Салижин, Т. Давид, А. Тарнавський; у третьому ряді: Р. Бойчук, Я. Шийка, Д. Левонюк, М. Гапак, Р. Форемський, Р. Дацків, Я. Маланчій, І. Джексон, Н. Байрак, Т. Салижин, А. Подільський. Враз із дітьми — їхні душпастирі: о. В. Тарнавський й о. Є. Камінський.

Фото: «Альберта»

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ

UKRAINIAN NEWS

Український католицький тижневик ◆ Виходить щочетверга в Едмонтоні ◆ Видає Спілка «Українські вісті» ◆ Річна передплата в Канаді: $5.00, поза Канадою: 6.00; зміна адреси: 15 центів.

Published every Thursday in Edmonton ◆ Member of the Canadian Weekly Newspapers Association ◆ Yearly subscription in Canada — $5.00, in other countries — $6.00.

Ukrainian News, 10967 - 97 Street, Edmonton 17, Alberta

Телефон 422-5708 Telephone

Second class mail registration number 1035.

ВІД ПОЛІТИКИ ДО КУЛЬТУРИ І НАЗАД

Їздить тепер по землі північно-американській д-р Т. Леонтій, милий представник екзильного Державного центру. Чемно розказує українським громадам Канади й Америки про зміни в УНРаді. Не завжди доказує все до кінця, але завжди закликає підтримувати наше головне політичне представництво, яке хоче об'єднати всіх, шукати нових зв'язків, зробити більше.

Водночас у Торонті цими днями остаточно вирішено справу друкування другого тому англомовної «Енциклопедії українознавства». Цей твір проф. В. Кубійовича та його співпрацівників має чималий успіх, сказав керівник видавництва Торонтського університету і порадив друкувати другий том більшим тиражем.

Чи між двома поданими фактами є якийсь зв'язок? Ні, нема. Але варто, щоб хоч якийсь зв'язок був.

Не будемо тут доводити, що наукова і взагалі культурна праця є також політичною зброєю. Це хіба кожному ясно. Велика праця В. Кубійовича та його людей не є політикою, а все ж вона має більше політичне значення, ніж багато наших політичних чи т.зв. політичних дій. Це знаменитий приклад, що нам саме в цілях політики треба йти частіше від політики до культури. Зрештою, в еміграційних умовах тільки культурна праця може мати завжди успіх.

Це не значить, що треба взагалі покинути політичну діяльність. Але й у політиці треба нам більше культури і передусім більше культурности. На наших очах діються невтішні речі. Атанаса Фіголя, голову ВО УНРади, усунено з посту. Це, каже він, сталося зовсім незаконно, бо голосували люди, які не мають права голосувати і навіть не є членами УНРади. Про це опубліковано збірник документів, який кожен може прочитати. Зовсім інакше оцінює становище екзильний президент М. Лівицький. Той твердить, що Фіголь став політичним єретиком, що він відступив від IV універсалу, що такого треба було усунути й усунено.

Всі вияснення Фіголя «є доказом його повної безплідности політичної думки». Так каже мюнхенська газета екзильного президента «Мета» (останнє число за червень), яка зве усуненого голову ВО УНРади «старим паном», що поводиться як школяр, «якого скривдили погані товариші під час гри у відбиванку і він заприсяг їм вічну помсту».

Кому, скажіть, потрібна вся ця відбиванка, якій кінця не видно? Ніхто не повірить, що Фіголь відійшов від IV універсалу, який, до речі, здається, не є спадковою власністю М. Лівицького. Якщо Фіголь хотів робити якісь зміни в УНРаді, то треба сказати: які. Зрештою, й це не конче потрібне. Потрібне тільки одне: заява комісії державної контролі при Державному центрі, що усунення Фіголя відбулося законно. Нехай таку заяву члени комісії напишуть, підпишуть та оголосять. Тоді зайві будуть полемічні статті президента Лівицького та заокеанські поїздки його висланців, які згідно з дорученням роз'яснюють справу і мимохіть ще більш заплутують її.

Фіголь, якого обвинувачують у «безплідності політичної думки», був принаймні настільки розумний, що вмів оцінити знання інших. До праці в Державному центрі він хотів притягнути українських професорів політичних наук та соціології в ЗДА й Канаді. Є їх досить багато. За їхньою співучастю Державний центр міг би випускати час від часу збірники політичних оглядів України. Від цього зріс би престиж екзильного політичного центру, а публікація, якби зробила в світі половину того, що енциклопедія Кубійовича, то зробила б дуже багато. Є для цього люди, є також гроші, які тепер пішли на безпотрібну поїздку п. Леонтія з Мюнхену до нас.

МАРКС БЕЗ ЗЛИТТЯ НАЦІЙ

Маркс породив Леніна, Ленін породив партію, а ленінська партія конче хоче породити «злиту націю». Тому раз-у-раз говорить про «зближення націй» і про «стирання різниць» між ними. Насправді, ленінська партія фальшиво цитує головний комуністичний документ, себто «Комуністичний маніфест» Маркса й Енгельса.

Українському дослідникові Всеволодові Голубничому спало недавно на думку подивитися до німецького оригіналу «Комуністичного маніфесту». Там нема мови про «національні різниці», які мають зникати. Про різниці говорить російський переклад ленінської партії, за яким ідуть теж українські перекладачі. У документі Маркса й Енгельса кажеться: «Національне відчуження і конфлікти („ді націоналеи Абсондерунґен унд Геґензетце") народів щораз більше зникають із розвитком буржуазії, вільною торгівлею, світовим ринком, однаковістю промислової продукції та відповідних їй життєвих умов. Влада пролетаріяту ще більше усуне їх».

«Комуністичний маніфест» виступає проти ізоляції й ворожнечі між народами, а не проти різниць — етнічних і мовних — між ними. Ленінська партія цілковито перекрутила цей текст.

Українці в управі наукового інституту

Канадський інститут називознавства (Кенедіян Інститют оф Ономастік Саєнсес) відбув у днях 14-15 червня четвертий річний з'їзд у приміщеннях Манітобського університету у Вінніпезі. У програмі з'їзду, яким проводив його дотеперішній голова проф. Яр. Рудницький, були доповіді й дискусії, бенкет із лекцією про манітобські місцеві назви д-ра Айлін Ґарланд та вибір нової управи інституту на роки 1970-72. В її склад увійшли ось ці українці: проф. Іраїда Герус-Тарнавецька, як перша заступниця голови, і д-р Яр Славутич, як секретар-скарбник. Членом дорадчого комітету є проф. Вол. Кисілевський з Оттави.

Інститут очолює д-р Жан Поаріє, секретар Географічної комісії квебекського уряду.

Органом Інституту залишено й надалі серію „Ономастика", започатковану Українською вільною Академією наук (УВАН) у Вінніпезі в 1951 р.

Учасниками з'їзду були д-р К. Біда з Оттави, п. Сергій Мухин із Вінніпеґу, д-р Вол. Кисілевський з Оттави, д-р Б. Вілаш, проф. Я. Розумний з Вінніпеґу та деякі інші.

«ВИ, ПАТЕНТОВАНІ ДРУЗІ СССР, ДУЖЕ ПОМИЛЯЄТЕСЯ»

ЧЕСЬКИЙ КОМУНІСТ ПИШЕ ПРАЗЬКОМУ ЦЕНТРАЛЬНОМУ КОМІТЕТОВІ

Від редакції «Шпіґеля»: Усім членам компартії ЧССР наказано обміняти старі партквитки на нові і при цьому перейти перевірку політичних поглядів. Це слідство повинно змести останні сліди періоду реформ партії, яка знову стала слухняним знаряддям московського курсу. Один з визначніших представників демократичного соціялізму, 45-літній публіцист Іржі Гохман, в міжчасі безробітний монтажник з Чеської Лайпи, у своєму листі до відповідної слідчої комісії відмовився обміняти свій партквиток. Його оскаржуючий лист проти нових партійних босів надійшов до «Шпіґеля» із Праги.

* * *

До ЦК КПЧ, відділ партійної роботи в засобах комунікації, в руки товариша Швеца.

З несподіванкою прочитав я ваше повідомлення, у якому ви так ласкаво запрошуєте мене на 12-ту годину 12 квітня «на обговорення деяких справ, пов'язаних з закінченням моєї партійно-дисциплінарної процедури».

Як я уже у моїй відповіді за 17 червня 1969 року досить виразно пояснив панові Вацулікові, секретареві тодішньої комісії для перевірки постави комуністичних журналістів, що я «визнаю лише ухвали 14 партійного з'їзду і ним демократично вибраних органів». (Цей з'їзд відбувся у серпні 1968 року уже після окупації і пізніше був оголошений «незаконним»). Все інше лише і лише є наслідком чужоземного терору, який почався проти нашої партії і нашого народу 21 серпня 1968 року (день окупації Чехо-Словаччини — тгл).

Люди, що зловживають нашою національною трагедією і ганебно чіпляють на окупантів брудну прикрасу якоїсь „незалежної" самоуправи, не мають нічого спільного ні з нашими народами, ні з робітничою клясою, і ще менше — з нашою комуністичною партією.

Тепер ми маємо справу з паразитарною бюрократичною кастою запроданців — боязкою, нездібною, безпощадною, забріханою, антинаціональною і контрреволюційною.

Справжню комуністичну партію, що може діяти лише через свої демократично вибрані органи і на основі демократично ухваленої програми, ця кліка самозванців насправді зліквідувала. Нелегкий обов'язок, у цей час, провадити народ в обороні своїх національних прав та інтересів вона віддала в руки добре оплаченої юрби плазунів.

Ніяка партія, а особливо та, що визнає соціялізм, не може діяти нормально без підтримки і згоди власного народу. Лише таємна поліція — не партія — в стані розвинути свою роботу без народної згоди, що більше, у ґрунтовному протиріччі до єдиної волі свого народу.

Зазначений обмін партквитків є тільки виконанням інструкцій чужої влади, що хоче перетворити КПЧ у замкнену, скеровану проти народу організацію, яка служить інтересам тільки теперішнього складу диктатури — апаратникам, поліцаям, офіцерам, коніяшам (Коніяш, у тридцятирічну війну (1618-48), переслідував чехів і казав спалити безліч чеських книжок), шпигунам і професійним хапугам.

Між іншим, лише така «партія» може забезпечити чужій владі та її місцевим довіреним досить моральної гнилі, у якій неможлива поява опозиції.

Щодо мене, то я відмовляюсь мати будь-що спільне з такою організацією. Тому я ігнорую також вашу дисциплінарну процедуру, від початку до кінця. Не ви повинні когось виключати. Ви виключили самі себе не лише з лав комуністичної партії, але також з лав національної спільноти. Колись ви станете на суд перед вашими дітьми.

Смішно грати ці комедії з партійно - дисциплінарними процедурами, у яких моїх друзів, чесних комуністів і патріотів, масово виганяють з роботи. Гебельсового стилю режимною пропагандою вони брехливо заплямовані за свої погляди, і деякі з них уже ув'язнені. Це суперечить навіть буквальному змістові так званих «спеціяльних законів».

Мій партквиток, що, до речі, є дуплікатом украденого з по-вандальському спустошеної збройними силами окупантів редакції «Репортера», я передам у розпорядження законних органів комуністичної партії, як тільки ваша ракова палата розпадеться («Ракова палата» — відомий твір А. Солженіцина — тгл).

Вас я можу запевнити: до цього дійде раніше, ніж ви гадаєте. Довжина часу, коли той чи інший нарід можна обдурювати, стоїть у прямому відношенні до його розуму, до його політичного досвіду і його терпеливости.

Проте ви, ви, патентовані друзі СССР, дуже помиляєтесь у вашій цинічній вірі у безкінечне мовчання російського народу. Неосталінізм стоїть на наскрізь прогнилій основі уже 14 років тому на XX з'їзді КП СССР морально переможеної системи. Ми живемо в інших часах, мої панове, не в тих, що ви і ваша чужоземна централя з її політикою.

Глузд соціялізму не в зменшенні свободи народу чи навіть повній відсутності свободи. Глузд соціялізму — у збільшенні свободи для народу, мої панове.

З виразом абсолютної зневаги — Іржі Гохман.

«Шпіґель», 15 червня переклав ТГЛ

Закликає допомогти українцям у Польщі

Українці, громадяни ЗДА, можуть помогти і повинні помогти українцям у Польщі, виселеним і розсіяним на західних землях тієї держави. Голова Організації оборони Лемківщини Іван Гвозда на недавньому засіданні управи УККА (Українського конгресового комітету Америки) подав звіт про становище українців у Польщі. «Вони караються, але не здаються», сказав він.

Виселених українців трактують навіть не як громадян другої кляси, але майже як злочинців. Відповідна дія українців Америки й Канади могла б причинитися до поліпшення їхнього незавидного становища.

Насамперед треба домагатися для них рівних громадянських прав, які їм законно належаться.

У Польщі тепер зобов'язує закон, що виселенці з різних частин країни, зокрема з Лемківщини і Надсяння, могли б вернутися на свою прадідівську землю, якщо вони цю землю викуплять. Закон зобов'язує до 1975-го року, і якщо ми не допоможемо нашим братам у Польщі, щоб вони дістали повні громадянські права і могли скористати з того закону і, зокрема, якщо ми їм не допоможемо фінансово до викупу колишніх своїх власних осель, то й ця можливість для них пропаде, сказав Ів. Гвозда.

Дуже важливі також церковні справи. Тут, сказав Ів. Гвозда, наші брати в Польщі також потребують нашої братньої уваги й підтримки.

Досліджує статистику населення Єрусалиму

В Єрусалимі на цю пору є 200 тисяч жидів, і таку кількість населення Єрусалим мав у часи Христа, каже ізраїльський історик Менаше Харель, який цими днями опублікував висліди статистичних дослідів за три тисячі років.

До царя Давида територія міста була маленька: тільки 10 акрів. За Соломона і потім за влади юдейських царів Єрусалим збільшився в шіснадцять разів. У часи Христа Єрусалим мав 450 акрів і 200,000 людей. Це була доба найбільшого розвитку міста.

За влади візантійців, які головним містом Палестини зробили Кесарію, Єрусалим мав 80,000 мешканців. Арабські завойовники перенесли столицю до міста Рамля. Єрусалим став святим мусулманським містом із бл. 30,000 населення. За хрестоносців спочатку кількість населення була така сама. Потім з міста вигнано жидів та арабів. У Єрусалимі було тільки 3,000 людей, головно сирійських християн. Єрусалимський король Бодуен обіцяв не брати податків від бедуїнів-християн. Цим притягнув їх до міста. За хрестоносців Єрусалим ніколи не мав більш як 30,000 населення.

Найменше Палестиною цікавилися її турецькі володарі. Наприкінці 19 сторіччя у всій Палестині було 200,000 населення. Від 1860 за мурами міста з'являються нові християнські і жидівські дільниці.

Хоч турецькі султани погано господарювали в Палестині, зате вони виявляли жидам багато толерантности. Сулейман I Пишний, чоловік Роксоляни, мав у себе жидівських лікарів. Так робив і його батько Селім I. Деякі турецькі султани навіть закликали жидів із середземноморських країн поселюватися в Палестині.

Жидів притягав до себе найбільше Єрусалим. Наприклад, 1833 року в тому місті було 3,000 жидів. Ніде інде їх не було. Жидівське населення Єрусалиму ще й наприкінці 19 сторіччя становило більшість усього жидівського населення Палестини.

Історик М. Харель каже, що жидівська присутність у Палестині найкраще засвідчена в трьох містах: у Єрусалимі, Тиверіяді й Сафеді. Там завжди були жиди, принаймні якась група. Все ж є різниця між трьома містами. Щодо Тиверіяди й Сафеду (місто жидівських кабалістів) є декілька історичних «дір». Були короткі періоди, коли в тих містах не було ні одного жида. Зате в Єрусалимі за всю довгу історію, без ніякої перерви, завжди був хтось із жидів.

БІЧНА АНТЕНА

НА КАВКАЗІ

З приводу ленінського ювілею Іван Білодід, директор Інституту мовознавства київської Академії наук, опублікував книжку «Ленінська теорія національно - мовного будівництва в соціяльному суспільстві». Ювілей — ювілеєм, Білодід — Білодідом, а книжка, як-не-як, цікава. Варшавська «Наша культура» дуже радіє, що «академік Іван Білодід уже не обстоює теорію двох рідних мов», навіть критикує якогось А. Ячикова, русифікатора на Кавказі. «Цілком слушно критикує», каже варшавський журнал.

Біда, що майже водночас у Німеччині опубліковано приватні листи М. Рильського до одного киянина, який з болем писав тому поетові, що в Інституті мовознавства, де Білодід директорує, деякі мовознавці говорять російською мовою, а деякі службовці української мови не визнають.

Виходить, що легше обороняти рідну мову на Кавказі, як у власній установі в Києві.

ПОЛЬСЬКІ АКРИ

Ніксон може опинитися без даху над головою, як не полагодить справи польських історичних претенсій.

В американській столиці Вашінґтоні й околиці є аж 850 акрів польської землі. Польський герой К. Пуласький, що брав участь в американській визвольній війні XVIII сторіччя, мав одержати 850 акрів над рікою Потомаком. Тепер спадкоємці Пуласького, які живуть у Польщі, домагаються своєї історичної землі. З уваги на те, що на польських акрах у Вашінґтоні стоїть Білий дім, спадкоємці Пуласького кажуть, що задовольняться шістьма більйонами долярів.

Може, й нашому екзильному президентові, за прикладом його американського колеґи, вдасться фінансово полагодити польські претенсії до деяких акрів у Львові.

СМЕРТЬ У ТАРІЛЦІ

Хто виступає проти православного архиєпископа Мстислава, той за це заплатить життям. Мстислав є Мстислав. Сенсаційні відомості про його підступні вбивства подані в останньому, червневому числі православного журналу «Церква й життя».

Вирішивши об'єднати православних українців і стати патріярхом, архиєпископ Мстислав, «на всяке зло винахідливий», жорстоко, але хитро винищує своїх противників. Насамперед несподівано вмер священик Л., що насмілився виступити проти кандидата на патріярший престіл. За ним пішов мирянин д-р Н., а недавно — чікаґський єпископ Олександер Новицький, хоч «мав тільки 65 років і був у силі віку».

Колись чікаґський єпископ підтримував архиєпископа Мстислава, останнім часом — ні. А такого мстивий Мстислав не прощає. Свого противника він, щоправда, «не зарізав», але таки якимось хитрим способом «доконав його».

Факти, подані в православному журналі, здається, дозволяють вияснити загадкову смерть, тільки треба ті факти пов'язати разом. Каже «Церква й життя», що владика Олександер «був, нівроку, повненький», що в час численних візитацій «був не від того, щоб добре попоїсти», а відмовлятися не міг, щоб «не ламати канонічну традицію». Мстиславові аґенти, певно, слідкували за ним пильно і раз-у-раз накладали йому в тарілку, поки цього мученика канонічної традиції не загнали в могилу.

МАН ІЗ ЧЕКОМ

Є Томас Ман, є Гайнріх Ман, є Клавс Ман, але в Ізраїлі найвище оцінюють маловідомого Фрідріха Мана.

Найкраща музична заля Ізраїлю — це авдиторія ім. Ф. Мана в Тель-Авіві. Туристи, що входять туди, завжди здивовано питають: «А що цей Ман написав?» Їм відповідають: «Дуже великого чека».

БЛ. П. о. Д-Р ГНАТ-КЛИМЕНТ ЦЕГЕЛЬСЬКИЙ

На довгій і відданій службі Церкві й народові

До Едмонтону, до о. Євгена й Неоніли Дмитруків прийшла зі Львова телеграфічна вістка, що там помер на 84-му році життя їхній батько о. д-р Гнат-Климент Цегельський. Він помер 8 червня; похорон був 10 червня.

Як відбувся похорон покійного, досі немає вістки. Але похороном покійного було кому зайнятися, бо у Львові залишилося з ним ще троє його дітей: син Артемій, тепер професор музики, і дві замужні дочки — Дарія й Ада. Едмонтонські діти пом'янули покійного батька св. Літургією і Панахидою, відслуженими в катедральній церкві св. Иосафата 20 червня.

Священик і громадянин

Отець Цегельський був одним з найвидатніших священиків і найдіяльніших громадян нашого лихоліття. Трудився і терпів аж до кінця свого похилого віку. Він народився 13-го грудня у відомій священичій родині довговікового, померлого на 97-му році життя, і довголітнього Струмило - Камінецького пароха і декана, о. шембеляна Михайла Цегельського. Батько, арештований царською окупаційною владою в час першої світової війни, був вивезений до Києва, де Божий слуга митрополит Андрій призначив його своїм генеральним вікарієм і парохом українців-католиків. Син був арештований совєтською окупаційною владою за його мужній спротив насильному переводженню на московське православ'я галицьких українців-католиків і десять років карався на засланні.

З рідні о. Цегельського залишилася в живих тільки одна сестра, 90-літня Євгенія, вдова по історикові проф. Миронові Кордубі. З двох його братів — проф. д-р Роман згинув трагічно у Львові, а д-р Лонгин помер у ЗДА. Дві сестри, що були замужні за священиками, пок. о. Володимиром Лиском і о. Володимиром Кармазином, уже теж покійні.

Закінчивши середню реальну школу у Львові, о. Цегельський протягом одного року доповнив клясичні мови, латинську і грецьку, яких у реальних школах не вчили, і за чергою, пройшов філософсько - богословські студії в університетах у Львові, Інсбруку і Відні, де 1915 року промувався на доктора богословії.

У дуже змінливих часах і умовах його священичого життя мінялася теж священича праця о. д-ра Гната-Климента Цегельського. 1919 року він був завідателем парафії Завадів к. Стрия, в роках 1936-41 — парохом Любиня Великого, від 1942 року — завідателем парафії Камінка Струмилова і Струмило-Камінецьким деканом. У 1920-1935 роках був катехитом гімназії у Городку к. Львова. Польська шкільна влада спенсіонувала його передчасно, бо не до вподоби їй була його праця над українською молоддю поза шкільними годинами.

Під кінець першої світової війни він був полевим куратом австро-угорської армії, по розпаді автро-угорської монархії — полевим духовником УГА. Якийсь час викладав моральну богословію в Українській богословській академії у Львові.

Був зразковим священиком — ревним, вмілим, посвятно відданим службі Богові. Був так само зразковим громадянином. У Городку к. Львова, де він найдовше проживав і мав змогу стрічатися і знайомитися з міщанством, бо помагав старшому віком парохові у його душпастирській праці, він був довголітнім головою філій «Просвіти» і Рідної школи.

Отець Цегельський був одружений з Ольгою-Іриною з Левинських, дочкою українського католицького пароха Чернівців на Буковині. Дружина, обдарована музичним талантом, була йому дуже помічна у його парафіяльній праці. Вона вишколювала хори, якими проводила, підготовляла імпрези, організувала жіноцтво і молодь.

Одним з рідкісних колись у нас досягнень цього подружжя були ними щорічно в парафії влаштовувані вистави: вертепу в різдвяному чзсі і «пасій» на Страсному тижні. Свій музичний талант дружина о. Цегельського передала в спадку своїм дітям, між ними дочці Неонілі, дружині о. Є. Дмитрука, вчительці музики у нас в Едмонтоні.

Зі заслання

1955 року о. д-р Цегельський повернувся зі заслання сімдесятилітньою людиною, підірваною на силах. Він став на службу сторожа в державнім музеї у Львові. Але своєї священичої служби він не залишав до кінця життя. Крадькома, з потрібною ризою і книжкою в течці під пахою, він обходив довірені доми і душпастирював «в катакомбах». Служив св. Літургії, сповідав, хрестив, вінчав і давав останні св. Тайни тим, що готовилися на Божу дорогу. Вкінці прийшлося і йому самому йти на ту дорогу, втомленому довголітньою працею та своїми і свого рідного народу терпіннями.

Нехай з Богом спочиває Його вірний слуга. В. И. П.

о. В. Л.

МОЛЬЄР У ПРЯШЕВІ

Український народний театр у Пряшеві — єдиний український професійний театр Словаччини — грає тепер комедію Мольєра «Лікар мимоволі».

Вже були три вистави, повідомляє пряшівське «Нове життя» (19 червня).

ПЕРША СПОВІДЬ І СВ. ПРИЧАСТЯ ДІТЕЙ ПАРАФІЇ ПРЕСВ. ЄВХАРИСТІЇ У НЮ ВЕСТМІНСТЕРІ, Бр. К. — У першому ряді зліва направо: Християна Бабець, Шелі Бурденюк, Патрикія Кошюба, Джеральд Мінчак, Родней Козак, Рональд Гассек; у другому ряді: Дебора Піклик, Сузанна Джалмі, Маргарита Кашуба, парох о. Б. Ганушевський, Орися Романюк, Дарлін Кашуба і Ванда Летавська. Перше Святе Причастя було на храмове свято парафії.

Богослуження: липень

Гр. Юл. Дні	Юліянський календар	Григоріянський календар
5 22 Н	3 по Сош. Євсевія	7 по Сош. † Атанасія Ат.
6 23 П	Агрипіни мч.	Сісоя Великого преп.
7 24 В	Різдво Ів. Хрест.	Томи преп.
8 25 С	Февронії препмч.	Прокопія вмч.
9 26 Ч	Давида преп.	Панкратія сщмч.
10 27 П	Сампсона преп.	† Антонія Печерского пр.
11 28 С	Перен. м. Кирила і Ів.	Євфимії і Ольги

АЛБЕРТА

о. Д. Базюк
P.O. Box 10, High Prairie

5. — Гренд Прері 10; Гайнс Крік 3.00
7. — Гочкіс 10.30
12. — Гай Прері 10; Ройкрафт 2.30
19. — Ріно 10; Ройс 3.00
26. — Норт Стар 10; Кситуан 3.00

о. Д. Гнат
P.O. Box 68, Glendon
Ph. 635-3741

5. липня — Айрон Ривер год. 10 р. (храм), спільний обід
7. — Глендон год. 10 р.
12. — Бонниввил год. 10 р. — закінчення катехизації для Айрон Ривер, Єншав і Бонниввилу у Бонниввил і перше св. Причастя дітей
19. — Глендон год. 10 р. — закінчення катехизації і перше св. Причастя дітей
26. — Ст. Павль год. 10 р.

о. Г. Гурко
P.O. Box 8, Radway
Ph. 736-3501

5. липня — Радвей
7. св. Івана — Елдорена
12. — Восетна
19. — Смокі Лейк
26. — Смокі Лейк

о. М. Гураль
11535 - 78 Ave., Edmonton
Ph.: 433-6572

5. липня — Карвел год. 9; Рочфорт Брідж год. 10.30 (храм)
12. — Едсон год. 9; Вайлдвуд год. 11
19. — Чергіл год. 10
26. — Менлі год. 9; Дрейтон Велі год. 11

о. Є. Дмитрук
Ph. 424-1472
11139 - 110 A Ave., Edmonton

5 липня — нед. і Різдво Ів. Хр. — храм — год. 9 Всен., год. 10 Сл. Божа — після відправи празничний обід
12. — Восток св. Михаїла
19. — Делф год. 10 р.
26. — Ст. Майкел год. 10 р.

о. Ол. Захаріясевич
P.O.B. 215, Holden
Ph. 688-3835

5. липня — Голден год. 8.30; Дейзленд 10.30
12. — Голден год. 8.30; Коперник 10.30
19. — Голден год. 8.30; Голден-фарми 10.30
26. — Голден год. 10.30 спів. Служба Божа

У Голден-місті від 6 до 18 липня буде катехизація дітей під проводом сестер служебниць. Проситься батьків привозити дітей із парафій Голден-фарми, Коперник і Голден до церкви в Голдені. Сестри будуть навчати катехизму і приготовляти до першої сповіді.

о. П. Іванець
6036 - 105 B. St., Edmonton
Ph. 434-8279

5. липня — Лемонт
12. св. Петра і Павла — Лішор

о. Б. Каричек
P.O. Box 391, Athabasca
Phone: 675-2593

5. липня — Росінгтон 10
7. св. Івана — Галич 10 (празник)
12. — Атабаска 9; Бойл 11.30
19. — Річмонд Парк 10; Проспериті 1 попол.
26. — Атабаска 10; Бойл 12.30

о. Б. Лисак ЧСВВ
P.O.B. 58, Myrnam, Ph. 366-3890

5. липня — Мирнам 10; Моркемб 12.00
12. — Файделиті 10.30
19. — Мирнам 10; Бовелон
26. — Ллойдмінстер 10.0

о. П. Литвин
Two Hills, Alta
Ph. 657-2345

5. липня — Ту Гилс год. 10
7. — Плейн Лейк год. 10
12. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ год. 10
19. — Ту Гилс год. 9; Плейн Лейк год. 10
26. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ год. 10

о. М. Мартиняв
12204 - 113 Ave., Edmonton

5. липня — Кемровз 9; Равні Гіл 11
12. — Равні Гіл 9; Гей Лейкс 11
19. — Кемровз 9; Гей Лейкс 11
26. — Кемровз 9; Гей Лейкс 11

о. П. Петришин
Box 83, Redwater, Alta
Phone: 735-3952

5. липня — Редвотер год. 10.00
12. — Редвотер год. 9.00; Федора год. 10.30
19. — Редвотер год. 9.00; Вогрод. 10.30
26. (храм. празник) — Редвотер год. 10.00

о. К. Стангрет
P.O. Box 322, Vilna
Ph. 636-3543

5. липня — Вильна
12. — Стрий
19. — Спедден

о. Р. Стародуб
P.O. Box 227, Innisfree
Ph. 592-3804

5. липня — Левой 10 рано празник
12. — Іннісфрі-місто 9 рано; Ренфурлі 10 рано (празник) Всюди: 10 год. рамку.
19. — Іннісфрі XI ренч 10 рано;
26. — Іннісфрі X ренч 9 рано; Менвіл 10.15 рано

о. Б. Бачинський
922 - 108 St., North Battleford
Ph. 445-2731

5. липня — Норт Батлфорд
7. св. Ів. Христ. — Витків
12. — Радісон
Наука релігії у Виткові 6-12 липня.
19. — Норт Батлфорд
26. — Медовлейк

о. М. Будз
P.O. Box 208, Vonda
Phone 47

5. липня — Кадворт
7. — Сматс — храм 9 - 10
12. — Гаврилюки (храм)
19. — Вонда 10 год.
26. — Пітерсон 10 год.

о. Ів. Мухарський
Box 103, Krydor, Sask.
Phone: 40

5. — Січ год. 9.30; Бл. Лейк год. 11.00
12. — Орлів год. 9.30; Кридор 11
19. — Угринів 9.30; Бл. Лейк 11
26. — Орлів год. 9.30; Кридор 11

о. Б. Фляк
Box 161, Cudworth, Sask.
Phone: 256-3306

Відпуст на Горі сострадання Пресв. Богородиці коло Кадворт 3-4-5 липня.
3. липня — п'ятниця — Кадворт год. 10.00; год. 8.00 веч. на Горі сострадання
4. субота — год. 10.00 рано і 8.00 вечером
5. неділя — год. 10.00 рано Науки голоситиме о. М. Щудло ЧНІ з Йорктону. Проситься до участи сусідніх отців.
7. Різдво св. Івана — Кадворт 9.00; Дана 10.30 (храм)
12. св. Петра і Павла — Кадворт 9.00; Твей 11.00 (храм)
19. — Бруно 9.00; Гамболдт 11; Кадворт 4.00 попол.
26. — Гамболдт 9.00; Кадворт 11

о. А. Хоруняий
P.O. Box 111, Alvena, Ph. 10

5. липня — Кадворт
7. — Алвена-місто
12. — Боднарі (храм)
19. — Алвена-місто
26. — Ланівці 9 рано
26. — Алвена-фарми 11 рано

о. М. Шевчук
P.O.B. 36, Wakaw, Sask.

5. липня — Вакав 8-а рано
12. — Вакав 9 рано; Борщів 11 (хр. празник)
19. — Вакав 10 рано; Ст. Джуліен 11 (пікнік)
26. — Вакав 10 рано; Сокаль 11.30

БРИТАНСЬКА КОЛЮМБІЯ

о. Б. Ганушевський
307 - 335 - 5 St.
New Westminster, B.C.
тел. 524-4158;
церква: 4 аве. — 5 вул.

5. липня — Ню Вестмінстер 8.30 р.; Чілівек 10.30 р.
12. — Ню Вестмінстер 8.30 р. і 10 р.
19. — Ню Вестмінстер 8.30 р. і 10 р.
26. — Ню Вестмінстер 8.30 р. і 10 р.

ПОВІДОМЛЕННЯ про богослуження мусять прийти до нас не пізніш як у понеділок, якщо вони призначені до найближчого числа газети.

IMPERIAL MEMORIAL & STONE Company
10702 - 101 St., Edmonton

Найбільша в Едмонтоні й одинока робітня пам'ятників, від 1903 р. Великий вибір пам'ятників з граніту й мармуру до огляданя в нашій виставовій залі. Хрести всяких розмірів, покриття на гроби, плоскі таблиці на гроби з мармуру, граніту й бронзи. Написи на пам'ятниках даром та дарова достава. Пишіть за фолдером "D". Замовляйте прямо в нас й дістанете 35% опусту від нормальної ціни.

†

Ділимося сумною вісткою з приятелями, знайомими та українським громадянством, що наш незабутній муж, батько, дідуньо та брат

інж. Володимир БАТИЦЬКИЙ

упокоївся в Бозі в суботу, 27 червня на 72-ому році життя.

Похорон відбувся в середу, 1 липня з української католицької катедральної церкви св. Йосафата на український цвинтар св. Михаїла в Едмонтоні.

Ольга — дружина,
Соня Прокопчук — дочка з мужем Ярославом та дітьми,
Марта Лишак — дочка, з дітьми,
Ольга Цегелик — сестра,
Емілян Цегелик — брат у Філядельфії,
Марія Миколайська — сестра і
Іванка Цегелик — сестра — обидві в Україні.

Едмонтонський душпастир призначений на протоігумена

(омен) Протоархимандрит Василіянського чину письмом від 5 червня потвердив на уряд протоігумена Впр. о. Василія Підскального — останньо пароха церкви св. Василія в південному Едмонтоні. Водночас найменовано також і дорадників для нього в особах: о. М. Дацюк, дотеперішній протоігумен, о. М. Гнесько, професор Оттавського університету, і о. Б. Мальований, учитель Василіянської колегії у Вестоні. Економа провінції та секретаря вибере вже новий протоігумен на першій нараді зо своїми дорадниками.

Нові правила. Вибір протоігумена по всіх василіянських провінціях відбувався вже за новими уставами, які схвалила генеральна капітула минулого року. Протоігумена з його дорадниками вибирають на шість років. Всі члени провінції тайним і прямим голосуванням вибирають п'ятьох кандидатів на протоігумена. Голосують усі: також і браття-помічники та клирики. Голос пасивний мають тільки священики.

Із п'ятьох поданих кандидатів провінціяльна капітула вибирає трьох і пред'являє їх головній управі Чину. Протоархимандрит з поданої трійки номінує одного, а інші, звичайно, стають дорадниками, хоч не всі. Консультори протоігумена мають тільки дорадчий голос, хоч протоігумен не може давати наказу проти одноголосного спротиву всіх дорадників.

Найвищий настоятель Чину вибирається на 12 років, а його дорадників на шість років вибирає генеральна капітула. Тому вона збирається щошість літ. Генеральних дорадників вибирають, звичайно, по одному з кожної василіянської провінції.

Новий протоігумен. Отець Віталій-Василь Підскальний народжений 28 січня 1921 р. в Етелберті, Манітоба. Його батько Йосип та мати Меланія з роду Савчак походять із Борщівського району (село Цигани й Іванків). Батько — це піонер нашої еміграції та учасник усіх її пережиівань. Приїхав до Канади 1897 р., а мати 1898 р. У їхній родині було сім синів і три дочки. Із тієї численної й чесної родини Господь покликав аж троє собі на службу: о. Сотер — старший брат, що тепер у Мондері, і сестра Богданна, Служебниця. Батько вже покійний, а старенька мати ще живе на тому самому місці, де поселилися: в Етелберті.

До Чину василіян о. Віталій вступив 24 серпня 1936 р. у Мондері, де був новіціят

о. Віталій ПІДСКАЛЬНИЙ

оо. василіян. Закінчивши богословські студії, був рукоположений на священика 2 серпня 1947 р. покійним єпископом В. Ладикою.

Свої перші роки священичої праці проводить у Мондері, де займає пост товариша учителя новиків та помагає у парафії св. ап. Петра й Павла. У 1950 році стає парохом у Мондері і працює там аж до 1952 року. У тому часі почав акцію т.зв. «залізного фонду» на будову нової церкви в Мондері. Не думав тоді, що цей почин таки найбільше послужить йому самому в пізнішій будові тієї ж церкви.

Від 1952 року аж по 1964 р. о. Віталій був парохом у Ванкувері. Там засновує Марійську дружину дівчат, опікується юнацтвом і плянує нову будову у Ванкувері, де кількість наших вірних зросла. Відважно береться до діла і купує землю під церкву при вулиці Фрейзер, але опісля перепродує її і купує нову, велику площу при 15 авеню, на заході Ванкуверу. Переробляє старий будинок і творить із нього сьогоднішній Культурний центр при парафії.

Вже після нього на тому місці о. Б. Слобода будує нову залю-каплицю й резиденцію.

Від 1964 р. по 1969 рік о. Віталій знову в Мондері парохом та ігуменом манастиря. Тут він починає і щасливо закінчує будову нової, мурованої церкви.

Від осени минулого року аж по сьогодні о. Підскальний працював парохом парафії св. Василія та був настоятелем дому.

Від першого липня ц.р. о. В. Підскальний перебирає урядування настоятеля василіянської провінції у Канаді з осідком у Вінніпезі.

КОМІТЕТ ЗА ПАТРІЯРШИЙ УСТРІЙ

Минулого тижня в Едмонтоні відбулися збори Комітету за патріярший устрій, на яких обговорено плян дальшої діяльности.

До комітету прийнято нових членів. Головою залишається п. Р. Осташевський.

ПРОТОІГУМЕН У ЗДА

Протоігуменом василіянської провінції ЗДА призначений о. Патрикій Пащак, 47 років. Він походить з Вінніпегу.

Його брат о. Епіфаній, що теж був василіянином, умер три роки тому.

Попереднім протоігуменом у ЗДА був о. Микола Когут.

НОВИЙ ДУШПАСТИР У ЧІКАҐО

Новим душпастирем парафії св. Володимира й Ольги в Чікаґо призначений о. Юліян Ґабрусевич, 59 років, із Форт-Вільяму, Онт.

Він буде помічником о. пароха Павла Джулинського. Дотеперішній помічник о. Лютослав Куссий вертається з Чікаґо до Торонтської єпархії.

Велика маніфестація в Торонті

Бл. 15,000 людей були учасниками великої маніфестації в Торонті: «День помісної УКЦеркви».

В неділю 21 червня на площі крайової виставки була врочиста Літургія, яку служили владики Канади і ЗДА. Проповідь сказав вінніпезький митрополит Максим.

Пополудні був концерт українських хорів Торонта, Чікаґо й Детройту. З привітальними промовами виступали д-р Ю. Пелех і Ю. Городиловський.

Кумранські рукописи походять з Єрусалиму

КАЖЕ ЧІКАҐСЬКИЙ ДОСЛІДНИК

Славнозвісні кумранські рукописи, знайдені в 1947 році і в наступних роках, походять з Єрусалиму, твердить американський дослідник Норман Голб, який тепер живе в Єрусалимі і вивчає давні жидівські документи.

Н. Голб, професор юдаїстики в Чікаґському університеті, дав інтерв'ю єрусалимській газеті «Пост» (15 червня).

Дотеперішні дослідники, каже Голб, надто скоро пов'язали рукописи з Кумраном, а Кумран — із сектою есеїв. Досі знайдено понад 600 рукописів. Здебільшого це добре зроблені, чисті відписи (копії) з текстів, які не збереглися. Ця велика робота виконана не в Кумрані, а в Єрусалимі.

Коли надходила війна 66 року після Христа, рукописи з Єрусалиму вивезено в безпечніші місця над Мертвим морем. Кумранська громада допомогла сховати цінні документи. Властива кумранська література, на думку Голба, зовсім не значна.

Припущення американського дослідника інші дослідники в Єрусалимі приймають «холодно», каже газета «Пост».

Висилайте дітей до літньої оселі

У єпархіяльній оселі над озером Вобман поблизу Едмонтону від 5 до 19 липня буде хлоп'ячий табір; від 19 липня до 2 серпня буде дівочий табір. Управителем першого табору буде о. Пилип Шендюк; другого табору — о. Роман Ганкевич.

Зголошення слати на адресу: Camp Director, St. Josaphat's Cathedral, 10825 - 97 St., Edmonton, 17, Alta.

Оплата за двотижневе перебування: 30 долярів.

Вшановують о. Мирона Дацюка ЧСВВ

(рок) «Многая літа» лунало в Едмонтонському культурному осередку ім. св. Василія для Впр. о. Мирона Дацюка ЧСВВ, що святкував срібний ювілей свого священства. Зібралася родина о. ювілята, вихованки, співбраття по Чину. Теж багато парафіян, не побоявшися великої спеки, прийшли відзначити трудяще життя одного з працівників у Господній винниці.

Отець Мирон-Михайло Дацюк народився 16 листопада 1919 в Мондері. Там вступив до манастиря 24 травня 1936, коли маґістром новиків був о. Венямин Бараник. На священика висвятив його єпископ Василь Ладика у Ґримзбі 10 червня 1945.

о. Мирон ДАЦЮК ЧСВВ

Подячну літургію о. ювілят відслужив у церкві св. Василія Великого. Співслужили оо. Рафаїл Мельник, колишній парох (тепер у Мондері), о. В. Бараник, колишній протоігумен і вчитель о. Дацюка в новіціяті, о. Ювеналій Слота, представник Ванкуверу, і о. И. Шкварок, співновик о. Мирона. Проповіді сказали о. Методій Ничка та о. В. Підскальний.

Господарем ювілейного обіду був д-р М. М. Середа. Головну промову про життєвий шлях о. ювілята сказав о. Рафаїл Мельник. Діти садочка привітали о. Мирона, вручивши йому квіти. Чоловічий хор парафії під керуванням п. В. Курила співав многоліття і кілька пісень. Від близької родини привіт та побажання склав рідний брат Степан.

Отець Мирон Дацюк щиро подякував всім та розказав деякі пригоди з початків своєї священичої праці.

ЧЕТВЕРТА НЕДІЛЯ
12 липня

ЛИСТ ДО РИМЛЯН: зач. 93

Брати, визволившися від гріха, ви стали слугами праведности. По-людськи говорю задля немочі вашого тіла. Бо як ви віддавали ваші члени в службу нечистоті і беззаконню на беззаконня, так тепер віддайте ваші члени в службу правді на освячення.

Бо коли ви були слугами гріха, були без праведности. Яку ж користь мали ви тоді? Того тепер соромитеся. Бо кінець того смерть.

А тепер, визволившися від гріха і ставши слугами Божими, маєте вашу користь на освячення, а кінець — життя вічне.

Бо заплата за гріх — смерть, а дар Божий — життя вічне в Христі Ісусі Господі нашім.

СВ. ЄВАНГЕЛІЯ ВІД МАТЕЯ: зач. 25

У той час, коли Ісус увійшов у Капернаум, приступив до нього сотник і благав його, кажучи: „Господи, слуга мій лежить дома розслаблений і дуже мучиться". А Ісус сказав йому: „Я прийду й уздоровлю його".

А сотник відповів і сказав: „Господи, я негідний того, щоб ти увійшов під мою покрівлю; промов тільки слово, та й подужає мій слуга. Бо і я людина підвладна, маю під собою воїнів і кажу: Иди і йде; а іншому: Прийди — і приходить; і слузі моєму: Зроби це — і робить".

Почувши так Ісус, здивувався і промовив до тих, що йшли за ним: „Істинно, кажу вам, навіть в Ізраїлі в нікого не найшов я такої віри. То й кажу вам, що багато прийдуть від схід- і захід-сонця і засядуть із Авраамом, Ісаком і Яковом у царстві небеснім, а сини царства будуть вигнані в темряву надворі; там буде плач і скрегіт зубів".

І сказав сотникові Ісус: „Іди, нехай тобі станеться, як ти увірив". І подужав слуга тієї години.

Таки вислав

ЗАЯВА З ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфійська «Америка» опублікувала заяву канцлера митрополичої канцелярії, який з доручення митрополита Амвросія подає до відома, що філядельфійський ієрарх у квітні ц.р. вислав листа до Папи Павла VI, приєднуючись до прохання інших владик створити патріярхію УКЦеркви.

В Оттаві 10 квітня митрополит Амвросій обіцяв це зробити і зробив.

ПОМЕРЛИ

Оксана Лятуринська, 68 років, поетка й різьбарка, вмерла 13 червня в Міннеаполісі, Мінн.

* * *

Антін Малюца, мистець-маляр, умер 17 червня у Ню Йорку на 61 році життя.

Дервент, Алберта: – похорон бл. п. Йосифа Ханасика

У вівторок, 13 січня, відійшов несподівано у вічність бл. п. Иосиф Ханасик, проживши 79 років.

Покійний походив родом з села Вишатичі, пов. Перемишль, звідки в 1903 р. приїхав із родичами Стефаном та Катериною Ханасик в 1903 р. Родина осіла на фармі в околиці Мусідора. То були початки поселення наших українських іміграитів, де ще небуло вироблених під управу збіжжя фармів, а треба було руками корчувати ліс та поволі виробляти землю. Ціла родина працювала коло того, а батько, щоб заробити грошей, потрібних на закупно найконечніших речей, мусів йти на заробітки.

бл. п. Иосиф Ханасик

В 1907 р. Иосиф Ханасик взяв гомстед на північ від Верміліон й знову треба було виробляти землю, тим разом уже для себе самого. В 1911 р. він одружився з Теклею Яблонською. Там вони фармували два роки, а відтак перейшли жити до Вегревил, де працював при копанні ровів, щоб заробити грошей. Але тут довго не побув, бо в 1914 вибухла війна й не стало робіт. Покійний вернувся знову на фарму й фармував до 1951 р., а відтак обоє з дружиною перейшли жити на Дервент та доживати віку в заслуженому відпочинкові.

Покійний Иосиф цікавився суспільно - громадськими справами й через 9 років був радним муніципалу й через довгі роки шкільним тростом школи Дон Лейк. Був він членом-основником будови церкви Вознесення та був через довгі роки членом церковного комітету.

Покійний залишив у смутку дружину Теклю, п'ять синів: Петра, Стефана, Павла та Василя в Дервент, а Михайла в околиці Менвил. Окрім того сім дочок: Розалія, зам. Федечко; Анна, зам. Кізіяк; Катерина, зам. Місик, Ольга, зам. Захарко; Мілька,зам. Чайковська, в Едмонтоні; Софія, зам. Кіт, в Менвил; Михайлина, зам. Рошко в Дейзленд. При цій останній дружина покійного Текля доживає свого віку. Окрім них покійний залишив двох братів: Мілька в Донкен, Бр. К., та Михайла в Іннісфрі та 3 сестри: Юстина Фуярчук в Ту Гиллс, Тетяна Петрик в Торсбі і Розалія Іваноф в Едсон. Покійний діждався також 35 внуків та 7 правнуків.

Похорон покійного розпочався панахидою, що її в четвер, 15 січня відслужив о. протопресв. І. Черкавський. Заупокійну Службу Божу й похорон відслужив о. І. Черкавський в п'ятницю, 16 січня. Тлінні останки покійного зложено на цвинтарі Вознесення.

З нагоди похорану дружина покійного передала на „Українські Вісті", що їх покійний Иосиф передплачував й читав через довгі роки, 10.00 дол. За жертву щиро дякуємо, а покійному Иосифові вічна пам'ять.

ПОДЯКА

Опечалена родина невіджалуваною втратою незабутнього мужа, батька та дідуня бл. п. Иосифа Ханасика, складає сердечну подяку Всеч. о. протопресв. І. Черкавському за відслуження похоронних обрядів та щирі слова прощання й потіхи. Членкиням відділу ЛУКЖ дякуємо за приготування поминального обіду, а похоронному заведенню Парк Дейл дякуємо за совісну обслугу. Всім нашим приятелям дякуємо за жертви на Служби Божі, а всім учасникам похорону за віддання послідної прислуги покійному.

Дружина, дочки, сини, внуки та правнуки

Едмонтон, Алберта: – похорон бл. п. Григорія Горностая

В середу, 19 березня 1969 р., упокоївся в Бозі бл. п. Григорій Горностай, проживши 78 років свого трудолюбивого життя.

Покійний походив родом з Любіня Великого, коло Львова, Західна Україна, де прийшов на світ 25 січня 1891 р. в родині Василя й Анни з дому Кущак. В Любіні Великому покійний провів свої молоді роки, звідси пішов він до австрійського війська, в якому він вислужив три роки при уланах. Відтак був п'ять років на австрійсько-російській війні. Після повороту додому в 1917 р. він одружився з Катериною Заграй, дочкою Івана й Софії, рівнож із Любіня Великого. Подружжя мало четверо дітей, з яких двоє померло, а залишився син Іван та дочка Марія.

Важкі господарські умовини в краю приневолили покійного шукати щастя за морем і він 1926 р. виїхав до Канади. Заїхав він до Вегревил й працював по доокoличних фермерах за низьку заробітну платню, бо тоді було дуже тяжко за роботи. Опісля перебрався до Едмонтону, де дістав був працю в м'ясній фабриці Свифта. В Едмонтоні покійний був купив акри в північній частині міста й побудував там хату. Щойно після того в 1938 р. спровадив до Едмонтону свою дружину з дітьми.

бл. п. Григорій Горностай

І покійний і його родина були увесь час добрими парафіянами катедральної церкви св. Иосафата, а, після створення парафії Пресв. Евхаристії, включився в члени тої парафії. Покійний та його дружина радо давали на потреби церкви та помагали в переведенні парафіяльних імпрез, до яких також радо причинялися своїми жертвами.

Коли північна частина Едмонтону почала розбудовуватися, покійний продав свої акри, а сам перейшов жити до західної частини міста. Тут він знова вернувся до катедральної парафії св. Иосафата, куди належав до самої смерти.

Покійного оплакують дружина Катерина, син Іван, дочка Марія та сестра в Любіні Великому.

Похоронні обряди розпочалися панахидою, що її в каплиці похоронного заведення Парк Меморіял в Едмонтоні відслужив о. П. Шиндюк, в четвер, 20 березня. В п'ятницю, 20 березня о. П. Шиндюк відслужив заупокійну св. Літургію та похорон в катедральній церкві св. Иосафата. Тлінні останки покійного зложено на українському цвинтарі св. Михаїла.

Після похорону відбувся в катедральній залі поминальний обід, що його, за стараннями родини покійного, приготовила п-і К. Смолик.

В першу річницю смерти покійного Григорія, за старанням дружини та дітей покійного, відслужено в катедральній церкві св. Иосафата поминальне богослуження за упокій його душі.

З нагоди поминок дружина покійного передала 15.00 дол. на „Українські Вісті". За жертву щиро дякуємо, а покійному Григорієві вічна пам'ять.

Похорон бл. п. Онуфрія Левицького в Едмонтоні, Алберта

В середу, 3 червня вночі в едмонтонській лічниці Мізелікордія перестало на віки битися серце одного з примірних українських піонерів бл. п. Онуфрія Левицького.

Народився він 22 червня 1897 р. в Західній Україні у селі Волсвин, Сокальського повіту. Невідрадні економічні обставини приневолили молодого Онуфрія у 1909 р. покидати рідний край та шукати за океаном кращої долі. В цьому році приїхав він до Канади в околицю Давнінг, Алта. 1913 р. найшов собі товаришку життя Еву Мацюру й вони побралися, щоб спільно ділити соняшні й хмарні дні їхнього піонерського нелегкого життя.

бл. п. Онуфрій Левицький

Працюють на своїй фармі до 1945 р. Бог благословив їхнє співжиття двома донями Настею і Марією. У Давнінгу Онуфрій находить час, після щоденної праці на фармі, помагати своїм співпарафіянам при будові місцевої церкви. Належить до церковного комітету та є його секретарем.

Підірване працею молодих літ здоров'я, заставляє Онуфрія та його дружину Еву переїхати на сталий побут до Вернон Бр. К.

За їхнє сумирне співжиття та жертвенну працю для родини і Церкви, Бог дозволив їм діждати й відсвяткувати золотий ювілей, 50-ліття їхнього щасливого, гідного наслідування подружжя.

Бажаючи бути близько своїх дітей і внуків, Онуфрій разом зі своєю дружиною переїздить 1967 р. до Едмонтону та замешкують у домі своєї доні Марії і зятя Івана Куників. Здавалось, що тут найшли вони заслужений відпочинок після свого трудолюбивого життя. Та Онуфрій чимраз більше занемагає та кількакратно перебуває у лічниці. У місяці гравні ц.р. він таки поважно занепав на здоров'ю. Будучи тихої й незвичайно терпеливої вдачі, не нарікає та просить не посилати його в лічницю. Всеж таки, за його згодою, перевезено Онуфрія до шпиталю Мізерікордія, де він перебував більше двох тижнів. Набрав дещо сили й лікар звільнив його додому. Нещасливим збігом обставин, зламавши собі клуб, принесений був знова поїхати в лічницю, де коротко після операції віддав Богові духа.

Побожний, працьовитий, терпеливий відійшов тихо з цього світу, як тихе і терпеливе було його життя. Прийнявши Найсв. Тайни, відійшов у поєднанні з Богом по заслужену нагороду до вічного життя, на 88-ому році життя.

В невимовному смутку залишив свою дружину Еву і дві доні: Настю Грондін та Марію і зятя Івана Куник, 6 внуків, одного брата Кирила та дві сестри Анну і Гафію.

Парастас відслужили: о. Р. Ганкевич і о. Б. Снігурович. Тіло покійного Онуфрія похоронено на цвинтарі св. Михаїла в Едмонтоні.

Після похорону відбувся поминальний обід в залі церкви Успення Пресв. Богородиці, який приготовили членкині відділу ЛУКЖ цеї парафії.

Від родини покійного дякував за участь у похоронах усім присутнім, приготування обіду, й опіку та слова потіхи найблищим у їхньому невимовному горю, — родич покійного п. Павло Стельмащук з Едмонтону. На його заклик присутні на обіді зложили 36.00 дол. на „Українські Вісті". Перед закінченням обіду піснею „Достойно єсть" о. Б. Снігурович згадав ще про життя покійного, його родину, яку поручав опіці присутніх та закликав до постійних молитов за спокій душі покійного Онуфрія.

За жертву щиро дякуємо, а покійному Онуфрієві вічна пам'ять.

ПОДЯКА

Висловлюємо щиру подяку усім тим, що в час нашого невимовного горя прийшли нам з поміччю, чи то словами потіхи, чи ділами милосерного самарянина. Особливо дякуємо Всеч. Отцям, близькій і дальшій родині, приятелям, відділові ЛУКЖ парафії Успення в Едмонтоні й усім, що брали участь в похороні нашого доброго мужа і батька. Зокрема вдячні сдвій родині, нашим не далеким сусідам, співпарафіянам, що ніколи нас не опускають. Усім Вам Хай Господь нагородить сторицею. Спаси-Біг!

Ева Левицька, Настя Грондін, Марія Куник

ЗБИРАЄМО ЩЕ ГРОШІ ДЛЯ ЮГОСЛАВІЇ

НА ДОПОМОГУ УКРАЇНЦЯМ

В часі свойого побуту в Едмонтоні, Владика Гавриїл Букатко подав деякі дані про українців у Югославії.

Перша група прибула в 1730-40 рр. з Закарпаття (Лемківщина). Центром цього українського поселення, що зберігає свій діялект, є Руський Керестур.

Друга еміграція прибула з Галичини прибл. перед 70-и роками й поселилася в Боснії, де є гориста околиця, а земля значно гірша, як в Бачці, де поселилася давніша еміграція. Теперішній землетрус навістив Боснію й від нього дуже потерпіла якраз друга українська еміграція.

Сьогодні в Югославії є 38 українських католицьких парафій, 50 священиків, 100 сестер, ок. 50 семінаристів, які навчаються у Римі, 26 теологів. У Югославії, крім владики Букатка, є ще два українці єпископами — д-р Й. Сегеді з Керестура і д-р Йоаким Гербут для македонців східнього боряду.

У селах Крижовецької єпархії українці творять 75 до 83 відсотки населення. Завдяки своїй рідній Церкві українці в Югославії зберегли свою мову і культуру, почуваючись невідільною частиною українського народу.

Шкоди землетрусу серед наших людей офіційно оцінюють на 220,000 дол. Знищені 5 парафіяльних церков, 3 каплиці, 4 парафіяльні доми, 500 приватних домів. Одержано пожертв на 40,000 дол. Ведеться докладний реєстр жертводавців, що буде проголошений з поданням, хто з них скористав. Місцеві українці висловлюють загальне побажання, щоб найперше відбудувати церкви і парафіяльні доми, бо від уряду не можна сподіватися в цій справі допомоги. Владика закликав продовжувати допомогову акцію.

Гроші, що призначені для українців, не розділюють серед чужинців. Посилки з одежею, що їх транспортом зайнявся Червоний хрест, доходять до українських місцевостей. З них дещо призначають і для місцевих громадян — хорватів. Це, мабуть, самозрозуміле.

Владика Букатко бере участь в засіданнях управи Червоного хреста у Білгороді.

Тому Братство Українців Католиків Едмонтонської єпархії вирішило продовжувати грошову збірку для українців у Югославії й закликає жертволюбивих та щирих українців у Канаді складати й дальше свої грошові пожертви, які будуть вжиті на відбудову церков та парафіяльних будинків.

Ваша кожна, навіть мала жертва, буде для українців у Югославії великою матеріяльною й моральною допомогою.

Гроші пожертви просимо слати як і досі на адресу:

Rev. M. SOPULAK
c/o UKRAINIAN NEWS
10967 - 97 St.
EDMONTON 17, Alberta

Єпархіяльна управа Братства Українців Католиків Едмонтонської Єпархії.

Відбудовують парафіяльний дім в Баня Луці.

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS LTD.
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Алберта
Борис А. Фербей і п-і Леся Івасюк
Найбільший склад ветеринарних лікі вв Едмонтоні
Найбільший склад дріжджів та всіх додатків до виробу домашнього вина.

Німецький ресторан у баварському стилі

Якшо хочете провести мило вечір при звуках добірної орхестри та з'їсти смачні німецькі страви, як віденський шницель, білі мюнхенські ковбаски, гарно присмаженого пструга чи струдель з яблик та інші того роду страви, відвідайте наш ресторан, який уряджений в оригінальному мюнхенському стилі.

Поручаємо теж европейські горілки, вина та смачні німецькі пива.

Відкритий від понеділка до п'ятниці від год. 5-ої попол. до 1-ої в ночі. В суботи від год. 1-ої попол. до 1-ої ночі.

HOFBRÄUHAUS
Tel.: 422-1742
10209 - 97 St., EDMONTON

SPECIALIZING IN SPECIALIZED BODIES
EDBRO HOISTS VAN BODIES
DUMP BODIES SERVICE BODIES

EDMONTON TRUCK BODY LTD.

НА ПРОДАЖ:
3 відкриті вживані троки для вожения фляшок (BOTTLERS BODDIER) дешево
Phone.: 474-1421
12135 Fort Road, Edmonton, Alberta

ДРУКАРНЯ „УКРАЇНСЬКИХ ВІСТЕЙ"
ВИКОНУЄ:
- фірмові коверти
- фірмові листи
- афіші, летючки
- візитівки, білети
- книжки
- базарові квитки
- брошури
- весільні запрошення

УКРАЇНСЬКЕ ВИСИЛКОВЕ БЮРО
ВИСИЛАЄ РІЗНОРОДНІ ПОСИЛКИ ДО СССР ВАГОЮ ДО 44 ФУНТІВ.
МАЄМО НА СКЛАДІ:
хустки, светри, матеряли на убрання, суконки, шкіру на чоботи, черевики, подвійну всипу на перини.
ВИСИЛАЄМО ГРОШІ БЕЗ ЖОДНОЇ ОПЛАТИ, ДОЛЯРОВІ СЕРТИФІКАТИ ЗДА
Приймаємо замовлення на мешкання — повна гарантія.
Про дальші інформації прошу писати до:
KOSMOS EXPORT - IMPORT
П. Остапчук - керівник
332 Fillmore Avenue
Buffalo, N.Y. 14206
Ph.: 856-2674

Let's see. Two in the biplane and another three on the fence posts. That's five fast flyers. All this plus a speeding express train, a racing stagecoach and a hopped-up Hupmobile. What's everybody's hurry? Heaven knows, in Lethbridge we take our own sweet time brewing the beer behind that lively label. Then we age it slowly and naturally. For a flavour that goes over great.

AFTER THE FAMOUS FORMULA OF **THE HOUSE OF LETHBRIDGE**

СВЯТОЮРСЬКА РІДНА ШКОЛА ЗАКІНЧИЛА ЧЕРГОВИЙ РІК НАВЧАННЯ

о. В. Тарнавський

В суботу, 27 червня, благодарною св. Літургією та спільним св. Причастям святоюрська рідна школа в Едмонтоні закінчила 12-тий з черги рік навчання. Постала ця школа в два роки по оснуванні парафії св. Юрія Побідоносця. До життя покликала її конечність дати дітворі рідне релігійно-національне виховання. Цій ідеї наша рідна школа служить вірно та старається вщіпити її в молоденькі серця своїх учнів.

Рідне виховання починається в нашій рідній школі вже в садочку. 22 малят у віці від 3-6 років двічі в тиждень відвідували в цьому шкільному році дитячий садок і під проводом своєї виховниці п-і С. Тарнавської на слуханні казок, вивчуванні українських пісень, грах та забавах проводили корисно пополудневий час.

Першу клясу вела цього року п-і С. Климкович. Успішно цей рік закінчило у першій клясі 38 дітей. Вони засвоїли собі у читанні і письмі українську азбуку, у розповідях учительки пізнавали країну батьків — Україну, вивчали українських пісень.

Другу клясу закінчило успішно 32 дітей. Учила їх п-і О. Аронець. Українська мова у слові і письмі, плинне читання вголос, вивчування віршів і народних пісень були предметами навчання.

Третю клясу успішно закінчило 39 дітей. Рідна мова, закріплення знання з двох перших кляс, впровадження дітей у багацтва української релігійно-народньої культури давали дітям можливість пізнати красу українських народньо-церковних обрядів і звичаїв. Діти вивчали українські пісні і тим збагачували свою духовність.

Четверту клясу закінчило успішно 32 учні. Крім навчання української мови у письмі і слові, новими предметами для них були історія й географія України. Цю клясу вела п-і О. Аронець.

П'яту клясу закінчило успішно 18 учнів, шосту 5 учнів. Третю, п'яту і шосту кляси вела п-і С. Климкович. Предметом навчання у п'ятій і шостій клясі крім української мови, історії й географії України була теж відповідно до віку дітей рідна духова культура. У розповіді та показових зразках учні вивчали багацтво української культури.

Наша рідна школа веде окремо українсько-англійський відділ. В цьому році навчалось у цій клясі 12 учнів. Цей відділ вела п-і О. Васараб. Варто б поцікавитися навчанням в цій клясі тим українським родинам, що доцінюють вагу знання української мови, а не мали змоги цього передати своїм дітям. В нашій рідній школі одна учениця 6-тої кляси, троє учнів 3-тьої кляси закінчили з гарним успіхом цей рік навчання в українських клясах. Науку української мови починали вони в українсько-англійському відділі. Послідовна праця рідної школи, співпраця батьків зі школою мусять дати добрі успіхи.

Ще одне треба сказати: що стається з учнями тих рідних шкіл, що мають тільки одну чи дві початкові кляси. Чому батьки не використовують святоюрську рідну школу, щоб у її новому і привітному шкільному будинкові діти продовжували рідне навчання у 3-тій, 4-тій та вищих клясах?

Справа збереження народнього потенціялу повинна вести нашу українську дитину у рідну школу, щоб там кріпилась душа і серце нашої надії та переємника народніх надбань. Минулої весни нашу рідну школу відвідав рідношкільний інспектор при КУК п. І. Боднарчук. Його звідомлення поміщувані саме тепер у пресі будуть свідоцтвом для праці нашої рідної школи.

Доповняючи звідомлення про навчання у нашій рідній школі, годиться додати, що оба парафіяльні отці-душпастирі учили в поодиноких клясах релігії та рідного обряду.

Наша рідна школа використовувала національно-релігійні свята, щоб не тільки діти знайомились із ними, але й окремими годинами по клясах чи спільними виступами вшановувати свята Різдва та Великодня, а з народніх — роковини української державности, день Тараса Шевченка, Івана Франка тощо.

Годиться підкреслити відрадне явище, що діти з пошаною ставились до своєї рідної школи, любили і гордились нею. У виданій тут у вільному світі книжці підсоветського українського письменника Євгена Сверстюка написано таке: „Чи не тому душа нікчемніє, що в ній перестає жити духова сила і велич предків? Нидіючи, вона метушливо починає шукати легкого замінника прадідівської спадщини і зупиняється, звичайно, на сусідській гармошці". І тут на переселенні зустрічаємо жалюгідні випадки, що українська людина, загубивши зв'язок з рідною культурою, тоне в чужому морю. Маючи те на увазі, наша рідна школа поставила своїм завданням зберегти у своїх учнів те найважніше — пошану до прадідівської спадщини. Бо тільки в той спосіб можна зберегти наше поселення поза Україною таки українським у його душі.

Згаданий письменник, вихований у підсоветській дійсності глибоко збагнув тайну збереження рідного духа, а враз з ним рідного життя. Він пише: „Все дрібніє в миршавій і нікчемній душі". — Щоб не змиршавіли та не знікчемніли наші діти — надія українського поселення в цій вільній і багатій країні, святоюрська рідна школа веде жертвенну і корисну працю у вихованні відданих її опіці дітей. Вона не вдоволяється зовнішніми формами сповидного українства, а насаджує в душах дітей любов і пошану до Бога, рідної Церкви та багатого тисячолітньою культурою українського народу. Хай добрий Господь щедрими ласками дарить працю святоюрської рідної школи, щоб наші діти, внуки і правнуки народжені на переселенні збереглись духово для добра українського народу.

Пізнаваймо красу канадської природи

(Кан. Сцена) — Видавши в цьому столітті мандат нашим провідникам постійно збільшувати наше дозвілля, ми тепер мусимо рішити, як найкраще ним користуватися. Але ніякий канадець не потребує безцільно проводити своє дозвілля. Саме вичислення краси природи, яка відкривається перед подорожним, без прикметників, що її описували би, видавалося б великим перебільшенням.

Канада займає 3,851,000 квадратних миль суходолу й озер, на різній висоті, зачинаючи від рівня моря на побережжях Атлянтійського і Тихого Океанів до 19,-850 стіп на верху гори Логан. Є клімат і довкілля для кожного індивіда і кожного настрою. Канадці щораз більше подорожують, і число приміщень тимчасового перебування відповідно збільшилося. Зараз в Канаді 30,000 готелів, мотелів і таборів, якими може щодня користуватися приблизно 350,000 осіб.

Людина має природний нахил досліджувати своє оточення, а в Канаді, це особливо приємне заняття. Ви можете бачити власними очима те, що бачив Сер Олександер Макензі 1793 р., при кінці своєї епохальної сухопутньої подорожі до Тихого Океану. Можете поїхати автом, або піти пішки кілька миль здовж ріки Вірлпул (Вир), якою плив Давид Томпсон до просмику Атабаска, за яким він відкрив ріку Колюмбію і проплив від її джерела до океану. Можете віднайти маршрут армії полковника Бенедикта Арнолда, яка 1775 р. йшла походом на Квебек через височину і вздовж ріки Шод'єр. Не треба прослідкувати старовинного шляху Марка Польо, як це зробило молоде подружжя кілька років тому. Вам треба лише сісти в літак, поїзд, корабель, човен, або ваше авто і податися в якунебудь частину Канади. Країна має багато речей, про які можна з приємністю і цікавістю дізнатися, і кожен, хто не ознайомлюється з подіями і околицями країни позбавляє себе одної з насолод життя. Не в кожного є зацікавлення студіювати природу, або хист до малярства, але кожен напевно знайде щось для себе поміж різнородними можливостями Канади. По цілій країні є десятки вакаційних мистецьких курсів.

НАСЕЛЕННЯ КАНАДИ

Якщо ви залюбки студіюєте людей, ви знайдете в Канаді представників приблизно 60 етнічних груп. Вони та їх предки допомагали будувати Канаду з часів першого поселення, 360 років тому. Куди б ви не їздили, будуть ваші однодумці, хоч вони різняться звичаями.

Подорожування часто усуває національні та провінційні упередження. Воно уможливлює контакт зі способами життя, які відрізняються від вашого. Воно показує вам, як люди пристосувалися до свого оточення, або змінили його на свою вигоду і користь. Сьогоднішні їх проблеми стають зрозумілими і зрозуміння замінює пересуд. Кожний канадець має певне значення в уряді, економіці та суспільності цілої Канади. Коли він спостережливо подорожує, він підготовляє себе до кращого виконання своєї функції. Замість дізнаватися про справи посередньо, він заглиблюється в них.

КУДИ ЇХАТИ

Коли вам надокучили регуляційні світла міського руху, товпа і метушня, поїдьте до національного, або провінційного парку, в яких знаходяться околиці незвичайної природньої краси, історичної важливости та унікальних звірів і рослин. Упродовж десятьох років збільшилось тричі число відвідувачів національних парків, з 3.9 мільйонів на 12 мільйонів. В додатку було 2.5 мільйонів відвідин історичних парків.

Одного року, 33,500,000 людей відвідало провінційні парки; поміж ними було 4,000,000 таборовиків. В національних парках є 90 таборових майданів, з приміщенням для 10,000 шатер і причіпних возів.

Довготермінове плянування поділює парки на різні зони: пуща, яку зберігається в природному стані і до якої веде мало стежок; і пів-пуща, в якій постачається удогіднення для туристів, нпр. дороги, таборові та спортові площі, приміщення і концесії. Уряд заступає політику, що не повинно бути рекреаційних удогіднень в національних парках, коли вони самі собою становлять важливе підприємство. Вони внесли би розваги, притаманні міському життю, у довкілля, в якому люди шукають відпочинку, наближення до природи і пригод на вільному повітрі. Інформації про парки та інші привабливі вакаційні місцевості можна одержати з багатьох джерел. Канадське урядове Бюро подорожування в Оттаві вишле вам брошури і мапи. Провінційні бюра туристики мають різні назви, але ви можете упевнено висилати ваші запитання до „Бюра туристики" в провінційній столиці. Міські урядовці туристики вишлють вам брошури, які описують місцеві атракції.

Якщо ви непевні куди поїхати своїм автом, ви можете починати від Транс-Канадського Шляху. Це найдовший на світі асфальтовий шлях, який простягається від Ванкуверу, Британська Колюмбія, до Ст. Джонс, Ню Фаундленд. Що 50 миль є придорожні парки для пікніків і зідпочинку, а парки з приміщенням на нічліг знаходяться що 100-150 миль. З цього шляху можна поїхати бічними дорогами на цікаві прогулянки, описані в брошурі Кругові Поїздки з Транс-канадського шляху, підготований Канадським Урядовим Бюром Подорожування. — Передрук з місячного обіжника Королівського Банку Канади.

СПОМИН ІЗ СКИТАЛЬЧОГО ТАБОРУ

Як скитальці направляли своє ім'я

Петро Бурак

ТАБОР У МЮНСТЕР

Недавно часописи та радіо згадували, що минуло 25 років від закінчення другої світової війни. У зв'язку з тим мені пригадалися наші невеселі переживання по скитальчих таборах в Німеччині, де, після війни, ми всі були опинилися. Коли згадую про скитальчі табори, то перед моїми очима виринає постать одного українця зі Східної України, якому мешканці нашого табору, а й інших таборів у англійській зоні Німеччини винні глибоку вдячність за те, що він підніс ім'я українських скитальців високо в очах англійців та американців, які опікувалися нашими таборами. На жаль, моя стара пам'ять вже не дописує й не можу пригадати його прізвища. Тямлю лиш, що він називався на ім'я Андрій. А стрінувся я з ним в таборі скитальців у Мвнстер, коло Гамбурга, в північній Німеччині.

Там у ліску, за містечком, стояли німецькі військові магазини, в яких англійське командування, по порозумінні з нашими провідниками, влаштували табор для скитальців. Харчі мусіли доставляти німці. А, що за харчі було тоді нелегко, а в таборі людей було багато, то таборовий харчовий пайок був дуже маленький.

Хоч ми не доїдали, то нам не так давався взнаки голод, як советська репатріяційна комісія, яка сиділа нам під боком й забирала, кого лиш могла схопити до СССР, або, як тоді всі говорили „на родіну". Вправді вони не мали до нас галичан, такого права, як до східних українців, чи білорусинів, але вони, на те не дуже дивилися. Як злапали кого з галичан у місті, або на приватному мешканні, то тягнули до репатріяційного табору й казали, що то „їх люди" й кінець. Кілька разів советська репатріяційна місія приходила в товаристві англійських старшин й до нашого табору шукати за „своїми людьми", але в нас таких не було, а, як і були, то були записані як галичане, а до тих вони не мали права. І наші люди їм то говорили до очей, а навіть дехто кидав камінням у їхні вантажні авта, якими вони до нас приїздили. Англійська старшина не казала нічого на те, лиш стискали плечами й дивувалися, чому скитальці не хочуть вертатися додому. Ще більше дивувало їх те, що деякі із східних українців, яких брали силою „на родіну", воліли заподіяти собі смерть, як вертатися додому, до СССР.

ТАБОРОВА КУЗНЯ

В таборі в Мюнстер була військова кузня, без ковальського начиння, без ковальського міха, без ковала, а станок токарні був побитий. І в тій кузні якраз я стрінув того українця, про якого згадував на початку. То був інженер-механік із Східної України. Він не міг сидіти бездільно й забрався порядкувати кузню, направляти те, що було в кузні, а решту начиння дорабляти. Він сам був дуже милої вдачі й з ним дуже легко було співпрацювати. Окрім нього був там ще один коваль, рівнож із Східної України. Я прийшов до табору пізніше, мабуть в місяць після того, як табір заіснував, бо був у німецького господаря на жнивах. Як я довідався, що в таборі є кузня, пішов туди й зговорився з тим інженером і сказав йому, що я коваль. Він дуже тим втішився й сказав мені, щоб я зробив кліщі та молоток, яких в кузні не було, бо їх німці під кінець війни забрали, а одного й другого в кузні конечно потрібно. Я з охотою забрався до роботи й зробив одно й друге. За те мені ніхто не платив, бо управа табору не мала на те грошей. Але за нашу працю ми діставали троха більше страви, як ті, що нічого не робили. Моя робота сподобалася тому інженерові Андрієві й він попросив мене, щоб я зробив великі ножиці тяти бляху. Мені ножиці вдалися дуже добре й відтак більше людей приходило й замовляло в мене такі ножиці. Дехто з них кинув мені якийсь ґрейцар і я мав бодай защо собі тютюну купити. Окрім ножиців я робив ще й інші речі, як замки, завіси тощо.

В таборі було багато людей і завжди хтось щось потребував. Бляхарі робили діжки з бляхи, бо жінки не мали в чому прати. Так що в нашій кузні ввесь час було дуже глітно від людей, що приходили за якимись орудками.

СОВЄТСЬКА „ПРОПАГАНДА"

Як советські вояки, що зайняли були Німеччину побачили, що українці не хочуть вертатися „на родіну", тоді совети почали розповідати англійським та американським старшинам, що українські скитальці ліниві, нецивілізовані, не хочуть нічого робити, що вони зрадники своєї батьківщини, німецькі запроданці ітп. Деякі наївні американці та англійці зразу й повірили советській пропаганді й помагали силою вивозити українців „на родіну", але за якийсь час переконалися, що советська пропаганда неправдива й змінили своє наставлення до українських скитальців.

В ТАБОРІ ГАЙДЕНАВ

Недалеко від Мюнстеру, прибл. 22 милі, було друге німецьке місто Гайденав. Там було 30 бараків, що в них колись жили німецькі вояки. Там відкрито рівнож табор для скитальців. Туди почали переселюватися мешканці табору з Мюнстер, який був перенаселений. До Гайденав самітних загалом не приймали. Туди перейшов жити рівнож і я, бо в мене був син, який вчився малярства, а в Гайденав були наші українські мистці, як В. Доброліж, Дикий та інші.

До Гайденав перебрався також і наш інженер, що завідував кузнею. Він жалував, що я кидав Мюнстер, бо там була нагода кувати вози для німців й в той спосіб заробляти гроші. Але для мене важнішим було дати нагоду синові вчитися малярства й тому я таки переїхав до Гайденав.

НАША ВИСТАВКА

У Гайденав рівнож була кузня, але в далеко кращому стані, як в Мюнстер. Наш інженер розглянувся по кузні й поговорив з кількома ремісниками, що жили в таборі, й почав організувати виставку, щоб показати, що скитальці не є такі ледарі, як про них говорять советські репатріяційні місії. Скликали збори всіх ремісників та мистців й кожному доручили щось зробити. Відливарі заліза вилляли дві каструлі, токарі виточили кілька речей до щоденного вжитку, слюсарі зробили замок і колодку, бляхарі зробили діжку й ведро, жінки приготовили кілька гарних вишивок, ковалі зробили сокиру, 3 сверлики та механічний молоток (то дали мені зробити), а малярі намалювали кілька картин, ітд. Як все було готове, тоді проголошено виставку.

Відкриття виставки відбулося 16 липня 1946 р. Управа табору запросила командантів американських та англійських військових частин, управу організації, що опікувалася табором, представників німецької управи міста та інших. На виставу прийшли два англійські і два американські генерали, деякі старшини та багато німців, бо всі хотіли бачити, що скитальці можуть зробити, тимбільше що наслухалися чимало „чорних" історій про скитальців.

Виставу приміщено в одному бараці, який гарно прибрано. Всі речі уложено зручно й до ладу так, що відвідувачі вистави могли їх усіх добре бачити. Як старшини оглядали виставку, то деякі з них зупинилися при сокирі, яку я був зробив. Вони взяли до рук і говорили, що та сокира певно куплена в крамниці, а була зроблена в фабриці, бо вона виглядала занадто добре на ручну роботу. Наш інженер казав їм, що то я зробив, але вони не хотіли вірити. Тоді я пішов до кузні і приніс решту заліза, що залишилося з того куска сталі, з якого я зробив сокиру, показав їм й щойно тоді вони повірили. Засміялися, поплескали мене по плечах і сказали: „гуд".

З тою сокирою було також троха історії. Інженер нарисував був мені плян сокири, яку я мав зробити. Але мені його сокира не сподобалася. Я нарисував собі плян нашої галицької, столярської сокири, якою можна було ще й цв'яхи витягати з дерева. Як я показав свій плян нашим ремісникам, то їм мій плян більше сподобався, як плян інженера й мені казали зробити сокиру за моїм пляном. І я таку й зробив. А молодший хлопець-слюсар з Галичини, вишліфував її так, що вона блестіла, як скло. Тому то вона всім подобалася й ніхто не хотів вірити, що я зробив її, а не якась фабрика.

На відхіднім управа табору подарувала різьблені касетки генералам, яким вони дуже подобалися.

Видно, що наша вистава мусіла зробити на відвідувачів добре враження, бо наш харч значно поправився. Управа таборів ІРО дала нам більший приділ харчів і ми вже мали їжі подостатком. Американцям тяжко було зрозуміти, що ті речі, які в Америці та деінде виробляють фабрики, ми, скитальці, могли зробити своїми руками в наших таборових майстернях, де навіть не було всього потрібного начиння.

Від вистави змінилося рівнож наставлення гайденавських німців до нас, бо до того часу вони нас уважали лінюхами й неробами, зрештою їм так про нас говорили наші советські „опікуни". А вони самі побачили, що ми й здібні люди і вміємо працювати.

А все то ми завдячуємо нашому інженерові Андрієві, який піддав думку влаштувати ту виставку. Не знаю, де він сьогодні проживає. Але, як до його рук попаде газета з тим моїм споминном, хай він прочитає і хай знає, що ми належно оцінили його задум й вдячно його згадуєм.

Коротко після виставки почали люди поволі виїздити з табору. Одні їхали на афідейвіти до своїх рідних та знайомих, чи спонзорів, підшуканих різними організаціями, а другі їхали на контракти на працю до Канади — до ліса, на бураки ітд. І за якийсь час табори ІРО, в яких ми провели наші прикрі, повоєнні часи, перестали існувати.

Банки обнижують відсотки від позичок

Вслід за повідомленням «Бенк оф Монтріол» про обнижку відсотків від позичок з 8½% до 8%, чотири інші чартеровані банки — Роял Бенк, Торонто-Доміньон Бенк, Кенедіен Імпіріял Бенк оф Коммерс і Бенк оф Нова Скошія — проголосили, що вони теж обнижуть відсоткову стопу від позичок та обнижують відсотки від вкладів 7% до 6½%.

Одначе ніодин банк не заявив, чи тепер буде можна легше дістати позичку, як було досі.

Відвідини королеви коштують $750,000.00

У липні ц.р. королева Єлисавета з родиною приїздить на відвідини до Канади. Вона побуватиме в Північно-західних територіях та в Манітобі, де святкують сторіччя провінції. Кошти відвідин королеви 750,000 дол. М.ін., уряд літаком до Фробішер Бей на півночі вишле п'ять автомобілів, що будуть для вжитку королеви та її почту. Королева має відвідати п'ять місцевостей у Північно-західних територіях та 15 місцевостей у Манітобі. Крім 750,000 дол., що їх заплатить федеральний уряд, деякі видатки покриватимуть ще й уряди Манітоби та Північно-західних територій.

МИСТЕЦЬКІ УКРАЇНСЬКІ КАРТКИ

ВИДАВНИЦТВО „КОБЗАР"
У ЕДМОНТОНІ МАЄ ВЕЛИКИЙ ВИБІР
МИСТЕЦЬКИХ КАРТОК НА РІЗНІ ОКАЗІЇ:

ЗАПРОШЕННЯ НА ВЕСІЛЛЯ, НА ЮВІЛЕЇ, ПОЗДОРОВЛЕННЯ З ДНЕМ ІМЕНИН, НАРОДЖЕННЯ та інші.

Тексти у картках, на бажання замовників, друкуються різними мовами.

За інформаціями пишіть на адресу:
"KOBZAR" Publishers
11641 - 95A Street, Edmonton 18, Alberta
Число телефону: 479-1143, або
Друкарня „Українські Вісті" тел.: 422-5708

Українські Похоронні Заведення в Алберті

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамованню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до:

Park Memorial Funeral Directors

9709 - 111 Ave., Phones: 422-2331 & 424-1633, Edmonton

Відділи в таких містах Алберти:
Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood

В. М. СМОЛИК, управитель

Направа авт і троків — Перевірка моторів
Продаж високоякісної ґазоліни та оливи до авт.

Artic Service Station Ltd.

12608 Fort Road Edmonton, Alta. Ph. 476-2212

Власник і керівник: Маріян Страшок

МІСЦЕВІ Й ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.
Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.

Phone: 422-6669.

JACK STRONG PHARMACY
& CAMERA SHOP

10402 - 82 Ave. — Edmonton, Alta — Ph.: 439-2844
Відкрита щодня від год. 9-ої ранку до год. 9:30 ночі
В неділі і свята від год. 11-ої ранку до год. 9-ої ночі

Albert House of Broadloom Ltd.

7209 - 101 Ave., Edmonton
Phone: 466-5345 — 477-7959

Dupont Nylon	5.99 sq. yd.
Acrilan	5.99 sq. yd.
Wool	10.99 sq. yd.
Corlon & Cushion Floor as low as	2.99 sq. yd.

Спеціяльні ціни на великі замовлення.
Читачі з-поза Едмонтону дістануть за показанням того оголошення 5% знижки.

СТАЛІНОВІ ПОСТАВИЛИ ПАМ'ЯТНИК

Микита Хрущов викинув з кремлівського мавзолею тіло Сталіно і казав поховати його під мурами Кремлю, поруч могил інших менших совєтських достойників. На могилі Сталіна була лише невеличка кам'яна плита з іменем Сталіна.

Цього року хтось поставив на могилі Сталіна пам'ятник — його погрудя.

Закордонні кореспонденти, які подали цю вістку, кажуть, що це неначе ознака повільного повороту до сталінізму.

ВИЩІ ЦІНИ НА ЛІТАКАХ

Від 1 вересня всі пасажири, що будуть летіти через Атлантійський океан, платитимуть 5.00 дол. додатку, як летітимуть в одну сторону, а 10.00 дол., як летітимуть до Европи й назад. Підвишку мусять ще затвердити уряди держав, що мають повітряні лінії.

Обидві канадські компанії «Ер Канада» і «СіПіЕр» мають замір підвищити ціни за переліт у Канаді на 10%. Підвишка буде, мабуть, від осени.

НОВІ ПАРКИ

Федеральний уряд протягом найближчих трьох років плянує видати 3-4 мільйони долярів на заведення державних парків. Три парки будуть на сході Канади, один на півострові Гаспе в Крестон Вєлі, Бр. К., один — між Ріджайною й Саскатуном над озером Ласт Мавнтен лейк в Саскачевані.

ЗАТРУЄНА РИБА

Риби в ріці Норт Саскачеван в околицях Едмонтону затруєні й небезпечні для людей. Таке ствердили фахівці Алберт'ського провінційного уряду

ВАЖИТЕ ЗА БАГАТО?
Мучить вас клопітлива, скомплікована дієта? Спробуйте звичайну дієту з грейпфрутом? Стратите 10 фунтів за 10 днів. Пришліть $1.00 на адресу
MEMORY LANE
Box 221-AB, Edmonton 15,

RIVER VIEW HOTEL
Свіжо відновлений
НИЗЬКІ ЦІНИ —
центрально положений
10136 - 95 Ст., Едмонтон
Тел.: 422-8665

FREE HOLIDAY

Visit Kelowna — Capital of the Okanagan. Buy fully serviced building lot minutes from $34,000,000 shopping complex. Close to schools. Buy now at low prices, easy terms, retire later. A sound investment. Lots at reduced price due to volume development, direct from subdivider.

Choice lots $3,500. Specially reduced to out-of-province holiday visitors to $3,000. (save $500).

Enter draw on free lot — no obligation.

For more information write Spring Valley Subdivisions, P.O. Box 362, Kelowna, B.C. or call Gerald Melinchuk, 765-6444 or 763-3921. Kelowna.

Дарунки для рідних в Україну
висилає до ваги 44 фунтів
VEGA
UNIVERSAL STORE
10343 - 97 St., Edmonton
Велика обнижка цін!

Молоко дорожчає

Алберт'ська рада публічної обслуги проголосила, що від 15 липня в Алберті подорожчає молоко на 2 центи «кварта». Звичайне молоко коштуватиме 30 центів за кварту, замість 28 центів, відтовщене 23 центи, а з 10% додатком товщу 33 центи.

ІЗРАЇЛЬ ХОЧЕ ПОВЕРНУТИ ДЕЯКІ АРАБСЬКІ ЗЕМЛІ

Ізраїльський міністер оборони М. Даян заявив перед ізраїльськими журналістами, що якщо арабські країни зроблять з Ізраїлем мир, то Ізраїль поверне части н у окупованих в 1967 р. арабських земель, залишаючи за Ізраїлем територію, що заселена в більшості жидами з невеликою арабською меншиною.

БОМБА НА МОГИЛІ

На паризькому цвинтарі на могилі французького комуністичного провідника М. Тореза хтось поклав бомбу, а на пам'ятнику французьких комуністів з часів "паризької комуни" 1871 р. пороблено числені протикомуністичні написи. Припускають, що одно й друге — діло французьких противників комунізму.

ВІДПЛАТА

Американське міністерство закордонних справ наказало кореспондентові совєтської газети «Правда» до 8 липня залишити ЗДА. Припускають, що це відплата за відібрання візи американському кореспондентові журналу «Тайм» в Москві.

КУПУЮТЬ ПШЕНИЦЮ

Сирія закупила в Канаді 3.7 мільйонів бушлів пшениці за бл. 8 мільйонів долярів. Достава пшениці до Сирії вже почалася з монреальського порту.

Це вже другий продаж канадської пшениці сирійцям.

ЛІТНІ ЗМАГАННЯ

Алберт'ський міністер для молоді Г. Тейлор заповів, що уряд готов заплатити одну третину видатків на влаштування канадських літніх змагань Алберти, що мають відбутися в 1973 р., якщо вони відбудуться в Алберті.

ПІДКЛАДАВ БОМБИ

Нюйорський суд засудив 35-річного С. Мелвила на 13-18 років тюрми за підложення бомб у вісьмох державних та приватних будинках. Крім деяких поранень, кошти направи пошкоджених будинків були більше як 250,000 дол.

НАРКОТИКИ В ЕВРОПІ

Французька та італійська поліція сконфіскували 343 фунти морфіни, з якої виробляють наркотик героїну.

Героїна, вироблена із сконфіскованої морфіни, коштувала б в ЗДА бл. трьох мільйонів долярів.

НАРАДА В БУДАПЕШТІ

У столиці Угорщини Будапешті відбулася нарада міністрів закордонних справ держав т.зв. Варшавського договору, тобто СССР, Східної Німеччини, Польщі, Болгарії, Румунії та Угорщини, в справі недалекої европейської конференції про роззброєння, яку СССР скликає восени ц.р.

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТРІЇ

Wasson Dental Lab.
BARRY BUILDING
10128 — 103 St.,
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

BURTON DENTAL
Laboratories
Certified Dental Mechanics
1½ Bl. North of Woodward's
10279 — 101 Street
EDMONTON ALTA

ДЕНТИСТИ

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2350
Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta.
Office Phone: 422-8553

ОКУЛІСТИ—ОПТОМЕТРИСТИ

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзаміную очі —
— Припасовую окуляри

Д-р ПЕТРО СТАРКО
Д-р Йосиф СТАРКО
Д-р ІЛЛЯ СТАРКО
ОКУЛІСТИ
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone: 422-1248

Річна передплата "УВ" – тільки $5.00

Eaton's Hearing Aid Centre

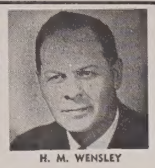

H. M. WENSLEY

- Екзамінує безплатно слух
- Найкращі слухові апарати по найнижчих цінах
- Повна обслуга

Для докладного устійнення пошкоджень вашого слуху звертьтеся до
MR. H. M. WENSLEY, Eaton's Audiometrist.
ТЕЛ.: 424-0181
Централя слухових апаратів зачинена в понеділок
EATON'S HEARING AID CENTRE, MAIN FLOOR
Member of the Alberta Hearing Aid Dealers Ass'n.

Американські вояки залишають Камбоджу

Згідно із заповідженим пляном президента ЗДА Р. Ніксона, американські військ ська залишають Камбоджу навіть на два дні скоріше, як обіцяв президент. 28 червня було в Камбоджі тільки 2,000 американських вояків, які також вийдуть звідти.

Військові споруди для американських військ, як артилерійські бази та окопи, американці перед відходом знищили.

Після 1 липня в Камбоджі будуть діяти лише американські бомбовики, що з Південного В'єтнаму будуть бомбити шляхи комуністичного постачання військового матеріялу та харчових припасів до Північного В'єтнаму.

Постріляли італійський літак

В італійський пасажирський реактивний літак, із 104 пасажирами, коли він летів понад ізраїльсько-сирійським кордоном, де якраз билися ізраїльські вояки з сирійськими, вцілило стрільно, яке розбило збірник з десятьма тоннами пального та знищило два мотори.

Пошкоджений літак, що летів з Теграну до Риму, щасливо долетів до летовища в Дамаску, Сирія. Сирійське командування заявило, що стрільно вистрілив ізраїльський літак, що кружляв над полем бою. Італійський літак летів на висоті 31,000 стіп.

Канадські міністри їдуть до східної Европи

Міністер пошти Е. Кіранс вибирається у вересні до Москви на конференцію техніки, зв'язку та міжпляветних просторів. В липні федеральний міністер здоров'я Дж. Мурро їде до Польщі, а міністер енергії Й. Грін має в липні відвідати Букарешт та докінчити продаж Румунії атомового реактора. Міністер торгівлі Жан-Люк Пепел, може, поїде до країн східної Европи, якщо там буде можливо продати канадське збіжжя.

Прем'єр П. Трюдо плянує поїздку до Москви в жовтні ц.р. Він може відвідає теж підбігунові околиці СССР, куди перед тим вибирається міністер для канадської Півночі Дж. Кретієн.

В липні до Югославії, Ленінграду та Москви поїде провідник парляментарної опозиції Р. Стенфілд. Він має в липні побувати по три дні в цих трьох місцевостях.

Американські летуни в Камбоджі. Нарада перед черговим бойовим запданням.

Notice of Application For Change of Name

CANADA
PROVINCE OF ALBERTA
Notice is hereby given that I, Leona Mertz otherwise known as Leona Thompson of Edmonton, in the Province of Alberta, housewife intend to make application to the Provincial Secretary, under the provisions of The Change of Name Act, 1961, for changes of name as follows:

1. For a change of my name to Leona Tomson.
3. For changes of my children's names:
From Carol Janet Poelzer to Carol Janet Tomson.
From James Russel Poelzer to James Russell Tomson.

Signature of applicant — legal name in full.
Leona Mertz.

If known by a name other than legal name please sign also in that name.
Leona Thompson.

ЛІКАРІ — ЕДМОНТОН

Д-р І. Смульський
Лікар і хірург
303 Professional Bldg.,
10830 Jasper Ave.
Phone Office: 424-1814
for appointment

Д-р М. Снігурович
Лікар і оператор
3829 - 118 Ave.,
Едмонтон, Алберта
Phone Office: 479-3318
Res.: 479-4443

Д-р В. А. Шандро
Оператор, спеціяліст ниркових недуг та залози (Простейт гленд), що регулює моч
Член Королівської Комісії Хірургів
Тел. офісу: 488-9797
дому: 439-2408
116 St. & 100 Ave.,
214 Le Marchand Bldg.,
EDMONTON, Alta.

Д-р Г. Стефаник
F.R.C.P.(C)
Лікар - спеціяліст внутрішньої медицини і кормової системи.
215 ACADEMY PLACE
11520 - 100 Ave.
EDMONTON 14, Alberta
Phone Office: 482-4744
Res.: 484-3821

Д-р Н. Д. Голубіцький
PHYSICIAN & SURGEON
603 TEGLER BLDG.
Phone: 422-4543
Res.: Ph.: 452-2907

УСМІХНІТЬСЯ

Бетховен дуже любив Наполеона. Йому подобались його сміливість, рішучість і сильна воля. Він вирішив написати музику на його честь. З 1802 по 1804 рік він працював над симфонією, закінчив її і написав на першому листку:

"Людвіг ван Бетховен, симфонія 3, опус 55, симфонія «Наполеон Бонапарт», 1804, серпень".

Симфонія була переписана і копія була вручена посланцеві для передачі Наполеонові

Але перш ніж Наполеон одержав її, він з полководця став імператором. Почувши про це, , Бетховен зіскочив і люто закричав:

— Так він нітрохи не кращий за інших! Тепер він буде топтати всі права людства!

Він кинувся до столу, де лежав екземпляр симфонії, і начисто вирвав першу сторінку. Відтоді Бетховен з ненавистю ставився до Наполеона. Коли він дізнався про його смерть на острові Святої Єлени, усміхнувся і сказав:

— Ну, на цей випадок я написав уже музику.

Очевидно, мова йшла про траурний марш з цієї симфонії.

* * *

Хоча у совісті немає зубів, вона може загризти до смерти.

Усміхніться

Головнокомандувач призначив похід.

Один з наолижених офіцерів почав розпитувати його про подробиці задуманого плану.

— А ви вмієте зберігати свої таємниці? — запитав його головнокомандувач.

— Як могила, ваша світлість!

— Я також умію! — відповів генерал і не промовив більше ні слова.

* * *

У день, коли "Еволюція фізики" Ейнштейна з'явилась у продажу, репортер із "Ню Йорк таймс" попросив автора сказати декілька слів про книгу.

Ейнштейн відповів на це:

— Те, що я можу сказати про книгу, є в книзі.

AARON DENTURE CLINIC
Затверджений дентистичний механік
10816 - 82 Ave.,
Полудневий Едмонтон
Bus. 432-7035 Res. 434-0493

MYRON'S BACKHOE SERVICE

Спеціяліст для закладання септичних збірників (Septic Tanks), водопроводів та каналів. На септичні збірники даємо гарантію на ціле життя.
Тел.: 799-5527; як нема відповіди дзвоніть на ч.: 799-5659.

Адреса на листи:
MYRON'S BACKHOE SERVICE
P.O. Box 30, GIBBONS, Alta.
Власник Мирон Павлечко

Посилаю ——— на передплату "Українських Вістей"

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і прізвище .....

Адреса .....

.....

(Подати в англійській мові)

СКОРО! СОЛІДНО! ДЕШЕВО!

ЗАМОВЛЯЙТЕ ВЕСІЛЬНІ ЗАПРОШЕННЯ
В УКРАЇНСЬКІЙ, АНГЛІЙСЬКІЙ ТА ІНШИХ МОВАХ

Великий вибір запрошеневих карток та різнородних друкарських черенок.
Маємо теж на складі і виготовляємо картки подяки в різних нагод.
За ближчими інформаціями звертайтеся особисто або телефоном на адресу.

UKRAINIAN NEWS
10967 - 97 St. — Ph. 422-5708

ЗМІНА АДРЕСИ
10 ЦЕНТІВ

Коли змінюєте місце свого перебування, виповніть цю картку витніть та негайно перешліть на адресу Адміністрації "У.В.":
UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і
стара адреса: .....

.....

Ім'я і
нова адреса: .....

.....

(Адресу писати по-англійськи)